VL

Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag 11 April 1942
5e jaargang Nr. 140

DE MISTHOORN

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346, AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

„KRUIS"-RIDDERS VECHTEN TEGEN WINDMOLENS

Hoe ver de verdwazing gaat

Er speelt zich in de kringen van de Vereenigingen „Het Groene Kruis" en „Het Witte Kruis" iets af, dat verdient in het felle licht der critiek geplaatst te worden. Er is n.l. sprake van een zeer daadwerkelijke sabotage van voorschriften, door het vigeerend gezag gegeven.

Ieder kent in zijn omgeving wel de werkwijze van één der beide genoemde vereenigingen. Het „Groene Kruis" werkt in 10 provincies van ons land en het „Witte Kruis" alleen in Noord-Holland, maar de beide corporaties beoogen hetzelfde doel, n.l. verpleging van zieken en alles wat daarmee verband houdt; vooral de zuigelingenzorg niet te vergeten. Met kunst en vliegwerk is het in vele gevallen gelukt het werk te blijven uitvoeren, hoewel de financiën in tal van kleinere gemeenten de grootste zorg baarden.

Toen eenige tientallen jaren geleden naast het „Witte Kruis" in verschillende gemeenten ook een afdeeling van het „Wit-Gele Kruis" werd opgericht, omdat de Roomsche geestelijkheid bevreesd was, dat haar zieltjes besmet zouden worden, indien een Protestantsche wijkverpleegster aan een R.K. ziekbed kwam, waren de besturen van het „Witte Kruis" hierover niet weinig ontstemd. „Wat heeft het ermee te maken, of iemand Roomsch of Protestant is, als er hulp noodig is? Wij helpen immers zonder aanzien des persoons!"

Dat klonk goed en het was niet alleen de klank, die goed was; de daden waren het in menig opzicht óók. Want de Kruis-vereenigingen hebben veel goed werk verricht. Alleen werden ze zoo dikwijls belemmerd in de goed-bedoelde pogingen, doordat — zooals we zooeven reeds opmerkten — de geldmiddelen maar al te dikwijls ontoereikend waren.

Nu begon het aan de kim te lichten, want de hoofdbesturen kregen einde 1941 een brief thuis, waarin hun werd medegedeeld, dat zij voor de keuze stonden, samenwerking te zoeken met den Nederlandschen Volksdienst òf hun vereeniging te zien verdwijnen. Wij zijn in de gelegenheid geweest de reacties op dat schrijven in verschillende kringen te peilen en we kunnen wel zeggen, dat men het liefst maar botweg een weigerend antwoord had gegeven, want..... wat had men te maken met die „rare" instellingen van de nieuwe orde?" Doch voor het alternatief schrikte men toch wel een weinig terug. Het was, zooals het in den volksmond heet, „slikken of stikken". Want accepteerde men de medewerking niet met den Volksdienst, dan ... een gedwongen liquidatie.

Nu was het, in zekeren zin, eenigszins grappig, dat dezelfde menschen, die jaren geleden, ten opzichte van de stichting van het Wit-Gele Kruis, hadden opgemerkt, dat het er toch niet op aankwam, of men Roomsch of Protestant was, als men maar geholpen werd, nu eensklaps de verzenen tegen de prikkels sloegen, omdat een goede, zelfs een zéér goede hulp geboden werd uit het kamp der nationaal-socialisten. Wat van dién kant kwam, moest al a priori ten doode opgeschreven worden.

Doch, zooals gezegd, in sommige afdeelingen van de Kruisvereenigingen deinsde men toch nog wel terug voor de consequenties. Weigerde men medewerking met den Volksdienst, dan hing de ontbinding der vereeniging als het zwaard van Damocles boven het hoofd. „Dan maar toegeven en zien, wat er van komt!" aldus besloten sommige afdeelingsbesturen.

Maar dezer dagen is gebleken, dat de hoofdbesturen van de Kruisvereenigingen op hun eerste rondschrijven zijn teruggekomen. De heeren hebben nader vernomen, dat zij, wat de financiën betreft, in zekeren zin afhankelijk zouden zijn van den Volksdienst. Een zeer verstandige maatregel, welke juist door de Kruisbesturen moest worden toegejuicht. Maar de verdwazing gaat zóó ver, dat men in dergelijke gevallen met blindheid geslagen schijnt te zijn. Het zwaar drukkende juk der geldzorgen kon nu den Kruisbesturen grootendeels van de schouders genomen worden, maar die instantie „Volksdienst", neen, dááraan wilde men toch niet rekenplichtig zijn en er volgde opnieuw een circulaire aan de afdeelingen, waarin werd medegedeeld, dat de overgroote meerderheid der afdeelingen had laten weten, tot samenwerking met den Volksdienst niet bereid te zijn, omdat men vreesde, anders zóóveel leden te zullen verliezen, dat van practisch werken toch niets meer kon komen. En nu kwam het fraaiste van de historie! De afdeelingen, welker besturen in éérste instantie tot medewerking bereid waren geweest, hielden zich aan den strooihalm van de tweede circulaire vast en.... trokken hun woord weer in en lieten de betrokken instantie weten, dat men nu ook maar van medewerking afzag.

Het zou om te lachen zijn, als het niet zoo diep treurig was. Natuurlijk zal het eind weer zijn, dat de Kruisvereenigingen ontbonden worden, en, gezien de minderwaardige houding van de hoofdbesturen, mag gehoopt worden, dat hiertoe zoo spoedig mogelijk zal worden overgegaan. Voor allen, die het werkprogram van den Volksdienst grondig kennen, is het een raadsel, dat de Kruisbesturen tegen samenwerking met een zóó nuttige instelling als de Volksdienst bezwaar kúnnen maken. Maar de heeren hebben blijkbaar Don Quichot-neigingen en vechten graag tegen windmolens.

Niettemin zal, àls tot ontbinding van de onwillige vereenigingen wordt overgegaan, wel weer een stormpje opsteken en men zal weer allerwegen hooren vragen, wat die fatsoenlijke besturen van de Kruisvereenigingen, die toch nooit anders dan voor het algemeen belang hebben gewerkt, nu toch op hun kerfstok hebben! Och neen, ze hebben niets bijzonders op hun kerfstok, maar ze loopen alleen maar met een blinddoek voor de oogen, wanneer het de nieuwe orde betreft en ze leenen een té gewillig oor aan... inblazingen van over het Kanaal.

Een hartig woord over onderwijsverbrokkeling

Geachte Redactie,

Met de grootste instemming en voldoening las ik uw artikel „Een brokkelige zuilengeschiedenis" in uw blad van 28 Maart, omdat u daarin te velde trekt tegen de ergste misdaad, die men jegens een volk begaan kan, n.l. de uiteenscheuring van dat volk.

Het sloopen van de volkskracht is in Nederland sinds eenige generaties bedreven en het vond doorloopend zijn uitgangspunt in de school. Onze staatslieden, die tot allereersten plicht hadden te waken en te strijden voor de volks-eenheid en daardoor voor de volkskracht, beijverden zich het noodlottig onbindingsproces te bevorderen. Zij gaven subsidies aan hen, die hun eigen „onderwijs" wilden inrichten. Ik zet „onderwijs" tusschen aanhalingsteekens, want dit woord dekte als valsche vlag een nietgenoemde lading, n.l. de veiligstelling van groeps- op partijbelangen.

Dat de Nederlandsche staatsbestuurders hun subsidies uitdeelden en tenslotte zelfs de „gelijkstelling" van openbaar en bijzonder onderwijs tot stand brachten, hoeft geen verwondering te wekken. Waarom zouden ze 't niet gedaan hebben? Ze kwamen immers zelf voort uit verschillende partijen, die ieder voor zich hun eigen belangen dienden! Het grootste volksbelang, de volks-eenheid, werd daarbij lichtvaardig verwaarloosd en verkwanseld. Ook „gelijkstelling" zetten we tusschen aanhalingsteekens, want ook dit is een mooi woord, dat dient om een leelijke zaak te bedekken, n.l. de vermoording van de openbare school. Hiermede komen we aan een der grootste schandalen, die in ons land op binnenlandsch-politiek gebied zijn opgevoerd: de walgingwekkende koehandel onzer parlementaire koorddansers van 1920, toen algemeen kiesrecht en vernietiging van de openbare school tegen elkaar werden uitgebalanceerd. Nederlandsche regeerders hebben ons onderwijs versplinterd, waardoor de grondslag werd gelegd voor de verdere splijting van ons volk. Hun grootste misdaad was de vernieling van onze volksche kracht. HET IS DE ONAFWIJSBARE, DURE PLICHT VAN DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE REVOLUTIE, DEZE AAN ONS VOLK GEPLEEGDE MISDAAD WEER ONGEDAAN TE MAKEN. De gespletenheid van het onderwijs moet wijken voor de eenheid van de eenige, verplichte staatsschool, met uitsluiting van ieder zoogenaamd „bijzonder" onderwijs.

Er is geen bijzonder onderwijs; er zijn geen roomsche taalregels, er zijn geen protestantsche sommen; er zijn geen gereformeerde natuurkundeproeven. Dat alles is larie, waar het niet om gaat. 't Gaat — zooals overbekend is — om instandhouding van den schotjesgeest. Want op de school volgen de hersteld-luthersche zangvereeniging, de vrijzinnig-hervormde vereeniging voor tafeltennis, de anti-revolutionaire reciteerclub, de roomsch-katholieke geitenfokkersvereeniging, het protestantsche vischcollege, roomsche, neutrale en marxistische verbruikscoöperaties, roomsche, algemeene en christelijke werkgeversvereenigingen, enz. enz. enz.... De gansche „school"strijd van Groen van Prinsterer af tot heden toe was geen strijd om geestelijke vrijheid voor het volk, maar een politieke strijd van de bonzen in de verschillende partijen, ter instandhouding van kerkelijke heerschappij en partijmacht.

Geachte Redactie, U zei het zoo treffend juist: „Er is maar één binding, dat is de natuurlijke, de door ras en bloed en bodem bepaalde." Zoo willen wij ook hier vaststellen: Er is maar één onderwijs en één opvoeding, n.l. die, welke opleidt tot den dienst voor het volk.

Deze opvoeding vond men in geen enkele school. Het is de plicht der nationaal-socialistische revolutie, te zorgen, dat ze er komt. Ontstellend was het te zien, hoe de leiders in Nederland geweigerd hebben zulk een volksche opvoeding in te voeren. Maar ook verbijsterend was het, immer weer te moeten vaststellen, dat zelfs onder de dienaren der openbare school geen spoor aanwezig was van inzicht in de noodzakelijkheid van zulk een opvoeding. Slechts een zeer klein groepje van openbare onderwijzers is er geweest, dat de misdadige waanzin der onderwijsversplintering in zooverre bleek te beseffen, dat het in zijn program van actie ook het punt „de verplichte, neutrale staatsschool" had opgenomen. Alle andere organisaties van openbare onderwijzers legden zich neer bij de absurditeit, dat ons volk tientallen van millioenen guldens jaarlijks opbracht, om een schoolwezen in stand te houden, DAT RECHTSTREEKS IN DIENST STOND VAN DE VOLKSVERNIETIGING. Geen enkele dier organisaties verhief zijn stem tegen het groote kwaad: de onderwijsversplintering. Waarom zouden ze ook? Ze zaten immers zelf al ongeveer ieder achter het eigen partijschotje en de bonzen hadden grondwettelijk beslist, dat er geen eenheid van onderwijs zou zijn.

Wat men wel vaak in de onderwijsbladen las, dat was klein gemier over de gemeene streken, waarmede leerlingen van openbare scholen werden weggelokt of afgetroggeld. Heele comité's voor de openbare school werden opgericht, om tegen de immoraliteiten van de „tegenstanders" in te gaan. Het was een zielig gezicht, deze dwaze, onvruchtbare strijd tegen gevolgen, terwijl niemand er aan dacht, de oorzaak aan te tasten. Dat de strijd geen vruchten kon afwerpen, is gebleken, want de openbare school gaat onverminderd van jaar tot jaar achteruit. En terwijl zij meer en meer instortte tot een afbraakrommeltje, sloegen zich openbare onderwijzers op de borst en zongen den lof der democratie, die „aan het gezin" de eerste en voornaamste plaats toekende bij de beslissingen in zake onderwijs- en opvoedingsinrichtingen.

Deze lofredenaars op de democratie wisten of hadden moeten weten, dat het met de democratische vrijheid der ouders precies zoo ging als met het beslissingsrecht der burgers in zake de afvaardiging naar gemeenteraad, prov. staten en tweede kamer: de politieke vrijbuiters dreven en zweepten de hartstochten op en joegen de schapen in deze of gene richting, of presten ze met beloften en bedreigingen. De rechten der ouders, in groote massa lieden, die geen benul hadden van de zaak, waarom het ging, werden geusurpeerd door praatjesmakers, baantjesjagers, e. d., die met de zich toegeëigende rechten der burgers zichzelf en hun kliek listig dienden. Deze feestgangers in den hof der democratie wisten of hadden moeten weten, dat het democratische recht der Nederlanders, om naar „eigen" norm en in „eigen" geestelijke sfeer te mogen handelen, tot niets minder geleid had dan tot voortdurende volksophitsing, wederzijdsche verkettering en gespletenheid. Het is duidelijk, dat de overheid slechts één enkele staatsschool kan dulden, die meearbeidt aan de vorming van de volkseenheid. Niets anders dan die éène staatsschool mag onderwijs en opvoeding leiden. HET ONHEILVOLLE: IEDERE RICHTING HAAR EIGEN SCHOOL! WORDE VOOR IMMER ONMOGELIJK GEMAAKT.

Hoezeer zelfs openbare onderwijzers struisvogelpolitiek bedreven, moge blijken uit wat ik onlangs in een van hun bladen las, n.l.: dat ons schoolwezen gebaseerd was op de beginselen van vrijheid en verdraagzaamheid en dat een op deze leest geschoeid openbaar onderwijs de volksopvoeding in goede banen had geleid. Als men zooiets leest en men weet dan, dat het openbaar onderwijs door de democratie bereids geruïneerd is, dan vraagt men zich bij zulk geschrijf af: Is dit nu droeve tragiek of domme taktiek? En dan rijst vanzelf voor het geestesoog de gestalte van dien welbekenden illusionist aan de overzijde van het Kanaal, die zijn victoriezangen deed schallen, toen zijn horden op voorbeeldige wijze Vlaanderen en Frankrijk uitgeranseld werden en die met de vaan der overwinning staat te wapperen bij het zinkende wrak der Illustrious.

Aan het eind van het door ons bedoelde artikel lezen we nog een juiste uitspraak, n.l. „Aan de school komt als opvoedingsinstituut een dienende taak toe". Inderdaad: de school moet dienen! Maar niet de 1001 opvattingen van de groepen en partijen, van de kerken en de standen. De school moet den staat dienen, door te helpen bij de vorming van eenheid.

DE JOOD IN HET BADHUIS

Wat deed de politie?

Een lezer schrijft ons:

Toen ik Dinsdag 17 Maart in het Gemeente-badhuis aan de Fronemanstraat een bad nam, hoorde ik een hevig tumult. Het bleek, dat zich een jood in het badhuis bevond. De badmeester had, voor hij den jood een cel aanwees, gevraagd of hij jood was, waarop deze verontwaardigd ontkende. De badmeester vertrouwde hem niet. Juist toen de jood, na zijn bad genomen te hebben, weg wilde gaan, kwam de andere badmeester binnen, die van het geval in kennis was gesteld en onmiddellijk zei: „Dat is een jood, de zoon van den kleermaker Gobets, uit de Veeteeltstraat!" Toen de badmeester den jood ter verantwoording riep, sloeg de jood den nog dienstdoenden badmeester in het gezicht. De badmeester, vol woede, gelastte den jood in de wachtkamer te blijven en liet een agent halen. Vóór de agent er was, ging de jood als een razende te keer. Hij schopte tegen de deur, vloekte en schold, zooals een jood dat kan: een beest in doodsangst! De politie-agent nam den jood mee en ik dacht: „Ziezoo, die krijgt zijn loon!"

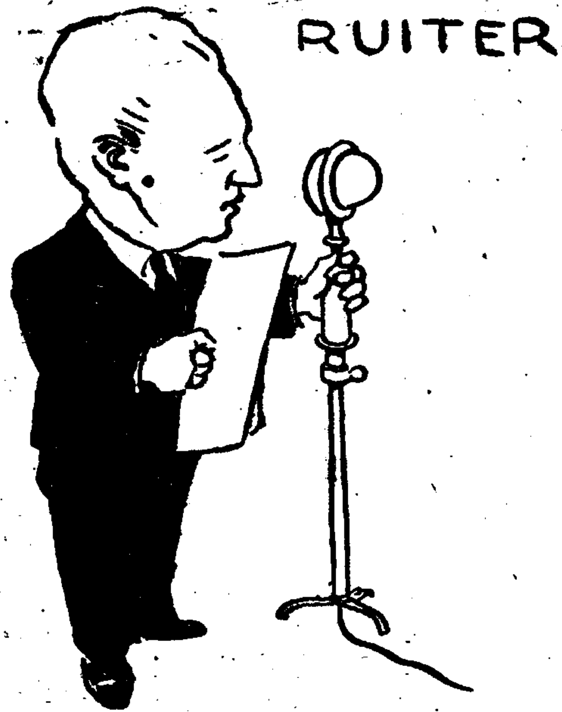
Toen ik enkele dagen daarna weer een bad nam en informeerde naar den afloop, antwoordde men: „O, dat liep met een sisser af." De jood loopt nu met opgeheven hoofd rond. Ze mogen blijkbaar alles; dat tuig doen ze niets. Als het maar eens andersom geweest was!

Wat bleek nu het geval te zijn? Toen de badmeester vol goeden moed op het politiebureau-Linnaeusstraat arriveerde, werd hem daar onder het oog gebracht, dat de vele moeite en al het geloop, dat de zaak zou vergen het geval niet waard was, en bovendien.... de gevolgen zouden voor den jood groot zijn! De jood werd bewerkt: hij moest excuus vragen, want hij moest aan zijn moeder denken enz. Eindelijk stemde de jood toe, want jood zijnde overzag hij onmiddellijk den toestand en begreep, dat de politie aan zijn kant stond. Maar even laten praten dus, hij kwam er toch goed af! De jood vroeg excuus, hetgeen de badmeester schoorvoetend aanvaardde. Hij kon ook niet anders, en voelde natuurlijk zijn machteloosheid!

Ik geloof niet, dat het de gewoonte is van de politie om zich voor een misdadiger uit te sloven, waarom dan wel voor dezen jood?

Het is toch godgeklaagd, dat een ariër, in dienst zijnde, zich door een jood moet laten slaan!!

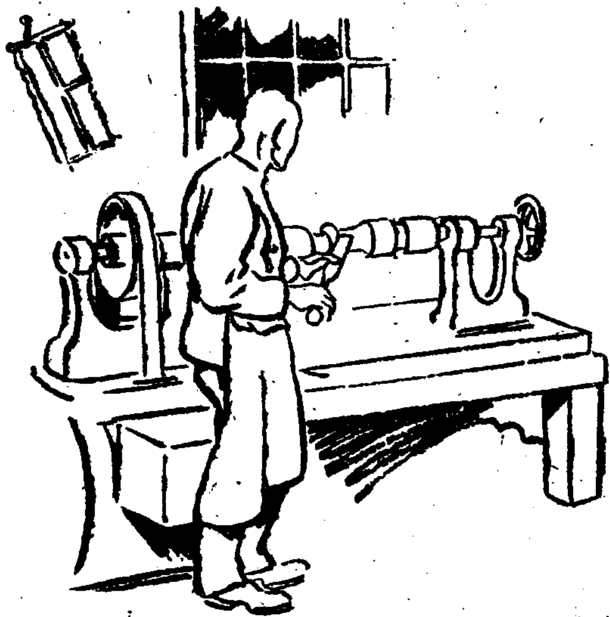
Hoe wij en hoe de joden in Nederland leven, al is het dan ook 1942

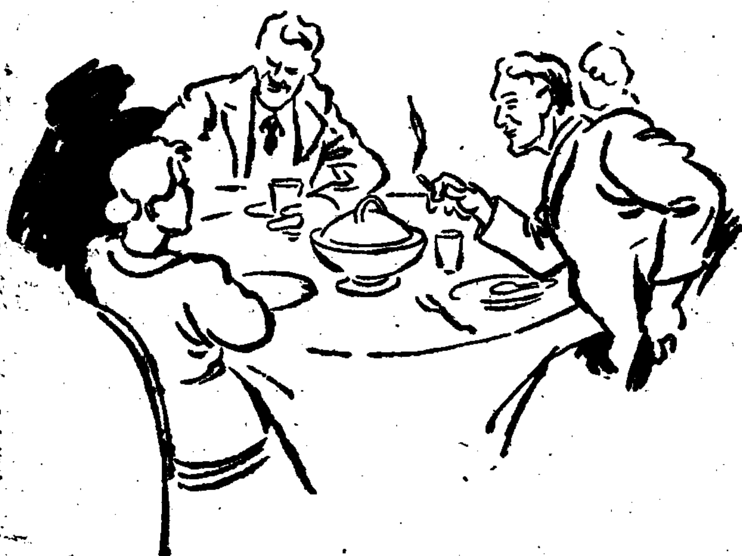

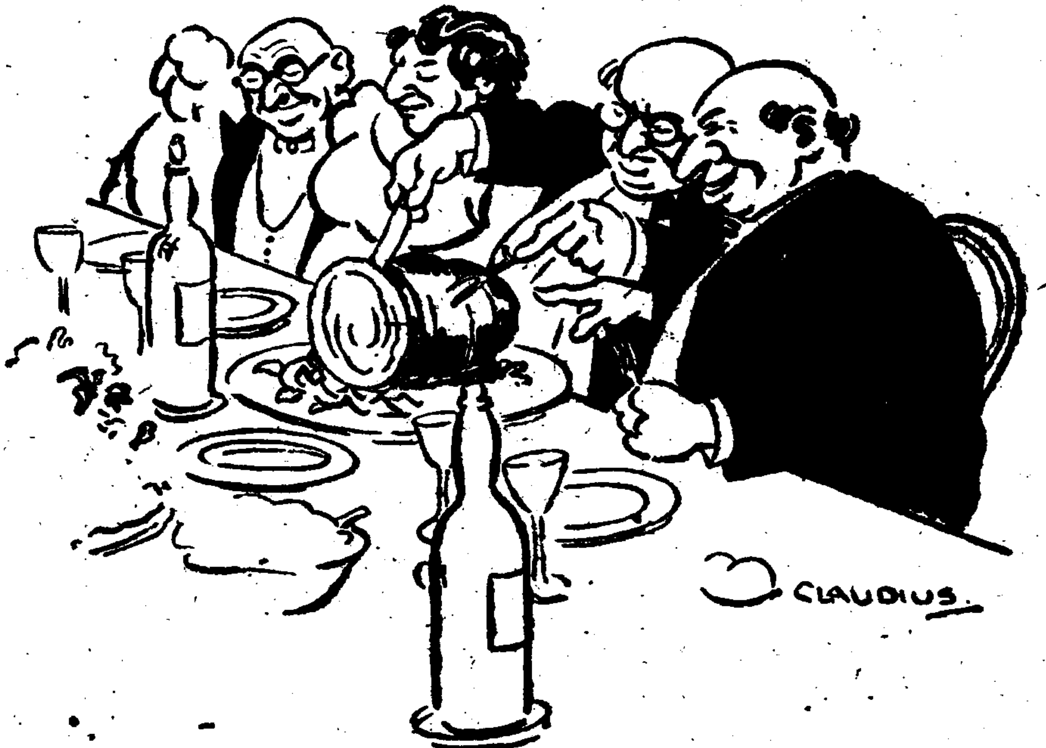

DE JODEN ALS VOLKSVREEMDEN

DOOR **PIETER EMIEL KEUCHENIUS**

(Slot)

DE Amerikaansche rassenbioloog Madison Grant schreef in zijn boek „Der Untergang der grossen Rasse" het volgende: „Of wij het willen toegeven of niet, het resultaat van de kruising van twee rassen is aan het eind toch altijd een product, dat naar het oorspronkelijke, gewone en lagere type terugneigt. De kruising tusschen een blanke en een indiaansche geeft een indiaan; de kruising tusschen een blanke en een negerin geeft een neger; de kruising tusschen een blanke en een Hindoe geeft een Hindoe; de kruising tusschen een der arie Europeesche rassen met een jodin geeft een jood." (blz. 27)

Ik kan mij hierbij volkomen aansluiten. Streng wetenschappelijk mag deze stelling aanvechtbaar zijn, omdat de bastaard van beide ouders evenveel erft, maar in de practijk wordt zij bevestigd. Dit is ook begrijpelijk, omdat het hoogwaardige en edele door de vermenging met het onedele er op achteruitgaat, waardoor de bastaard reeds van zelf naar het lagere ras zal neigen, terwijl omgekeerd het onedele zich toch nooit tot adel verheffen kan. Wij zien het aan de bekende Rehoboth-bastaarden, aan de bastaarden van Kisar en de mestiezen van Zuid-Amerika: zij blijven onbeduidende volken. De bastaard mag zich ook nog zoo inspannen het edele na te bootsen, het zal hem niet goed afgaan, want het blijft slechts schijn, aangezien zijn wezen het onedele in zich meedraagt. Zoo is de jodenbastaard meer jood dan Ariër.

Ten aanzien van de joodsche bastaarden had de jood Marcuse reeds opgemerkt, dat onder de kinderen van gemengde huwelijken veel psychopathen voorkomen, maar daarnaast ook wel hoogbegaafde personen. Van deze laatsten noemt hij dan: Paul Heyse, Anatole France, Hugo von Hofmannsthal, Metschnikoff, Nobel, von Bayer en Montaigne, die allen halfjoden waren. Marcuse schrijft zulks toe aan het feit, dat de personen die een gemengd huwelijk aangaan in de meeste gevallen personen zijn, die zich tot elkaar aangetrokken gevoelen, omdat zij in geestelijk opzicht door bizonder erfelijke eigenschappen gekenmerkt zijn. Deze verbinden zich in de nakomelingen even vaak tot bedenkelijke en ziekelijke gesteldheden, als tot meer dan normale begaafdheden, of tot een mengeling van beiden. Volgens Tirala neigen joodsch-arische bastaarden tot zelfmoord.

Nu is niet lang geleden een geschrift verschenen over een onderzoek, dat door den Duitscher Paul is ingesteld naar de sociale en erfbiologische waarde van den joodschen bastaard en zijn ouders.*) Aangezien dit geschrift niet in ieders bereik is en bovendien ook geen geschikte lectuur voor iedereen, doch de uitkomsten van het onderzoek van groot belang kunnen worden geacht voor de beoordeeling van den joodschen bastaard en de bloedvermenging met joden, zal ik daarover hier in het kort een en ander mededeelen.

Paul had zich tot taak gesteld de beantwoording van de volgende vier vragen:

1. Van welken aard waren de joden en de jodinnen, die echtelijke of buitenechtelijke verbinding met Duitschers zochten?

2. Van welken aard waren de Duitschers, die echtelijk of buitenechtelijk met joden sexueele betrekkingen aangingen?

3. Van welken aard zijn de uit zulke verbindingen stammende joodsche bastaarden?

4. Van welken aard zijn de Duitschers, die zich nog na 1933 met joodsche bastaarden inlieten? (blz. 9).

Eerst zij hier op eenige opmerkingen van den onderzoeker gewezen.

De joodsche bastaarden vertoonden algemeen een onevenwichtig, onvast zieleleven; en voorts is voor hen kenmerkend, een besluiteloos gedrag, vol tegenstellingen in belangrijke levenssituaties (blz. 15). Vooral de joodsche mannen neigen sterk tot buitenechtelijk geslachtsverkeer, hetgeen door den omvang der buitenechtelijke joodsche bloedvermenging wordt aangetoond (blz. 15). Van de bastaarden zijn er 33.5 pct. buitenechtelijk geboren. Dit is een percentage, dat ver boven het rijksgemiddelde ligt. De joodsch-Duitsche bloedschennis heeft dus in sterke mate plaats door buitenechtelijke gemeenschap. Van de bastaarden hadden 36.3 pct. alweer buitenechtelijke kinderen verwekt. (blz. 18—19).

Het antwoord op de eerste vraag luidde als volgt:

77.8 pct. der joden stammen uit de middelste en hoogste standen en wel grootendeels uit de kringen der handelaars. 8 pct. dezer joden waren erfelijk minderwaardig, een percentage, dat vermoedelijk niet boven het rijksgemiddelde ligt (blz. 42).

Antwoord op de tweede vraag:

58.8 pct. der Duitschers waren afkomstig uit sociaal ongunstige lagen. De meesten hiervan waren vrouwen. Bij de buitenechtelijke bloedschennis waren de laagste standen nog sterker vertegenwoordigd dan bij de huwelijken. 14.1 pct. dezer Duitschers waren erfelijk minderwaardig; alweer waren het in hoofdzaak vrouwen en was de minderwaardigheid bij de buitenechtelijke gemeenschap veel hooger dan bij de huwelijken. (blz. 62).

Uit het voorgaande blijkt dus, dat de joodsche mannen bij voorkeur erfelijk minderwaardige vrouwen uitkozen (blz. 65), terwijl de indruk verkregen wordt, dat de Duitsche vrouwen een jood huwen, om daardoor sociaal in betere omstandigheden te komen. Vaak bestond er tusschen de Duitsche vrouwen en hun joodsche mannen een groot leeftijdsverschil. Voor de joden was het van belang, dat de Duitsche meisjes jong waren en voor deze, dat de joodsche geldbuidel goed gevuld was (blz. 81).

Antwoord op de derde vraag:

Met zekerheid is vastgesteld, dat de bastaarden erfbiologisch ver onder de doorsnee van het Duitsche volk staan. 22.13 pct. der bastaarden waren erfbiologisch minderwaardig. Hiervan waren van de uit een huwelijk geboren bastaarden 17.9 pct. erfelijk belast en van de buitenechtelijk geborenen 3.04 pct. (blz. 128). In 70.2 pct. der gevallen kwam de erfelijke minderwaardigheid van Duitschen kant (blz. 122) en was toe te schrijvén aan het feit, dat de joden minderwaardige liefjes (Partnerinnen) hadden uitgezocht (blz. 123).

Antwoord op de vierde vraag:

Degenen die met bastaarden nog sexueele betrekkingen onderhouden zijn over het algemeen minderwaardige personen (blz. 132).

In alle geval blijkt uit dit onderzoek, dat de door de rassenwetgeving aan het huwelijk met den bastaard in den weg gelegde belemmeringen niet slechts in rassisch opzicht, maar ook erfbiologisch volkomen gerechtvaardigd zijn. *De voortplanting van den bastaard is ongewenscht.* Het meerendeel der bastaarden heeft hiervoor zelfs geen begrip en zoekt ter vervanging van de huwelijksgemeenschap voor zijn sexueelen nood omgang met minderwaardige Duitsche menschen. De voortplanting van den bastaard geschiedt aldus door buitenechtelijk geslachtsverkeer (blz. 159—160).

Aldus zullen ook wij in Nederland leering moeten trekken uit de ervaringen en onderzoekingen, die men in Duitschland ten aanzien van het joodsche bloed heeft gedaan. Niet alleen is voor ons de tijd gekomen om iedere bloedvermenging met voljoden voor goed onmogelijk te maken, maar tevens om de voortplanting van joodsche bastaarden, die tot de Nederlandsche volksgemeenschap gerekend worden, te verhinderen. Door deze maatregelen zal het Nederlandsche volk niet alleen tegen de verdere infiltratie met het minderwaardige joodsche bloed zijn beschermd, maar het zal daardoor tevens beveiligd zijn tegen een ongewenschte vermeerdering van in erfbiologisch opzicht minderwaardige personen.

Korte samenvatting

Ik zal thans de resultaten der voorgaande beschouwingen in het kort samenvatten.

1. Het aantal voljoden in Nederland bedraagt rond 140.000 of 1.56 pct. der bevolking. Amsterdam herbergt daarvan rond 79.000 joden of 56 pct. van alle joden.
2. De afval der joden van hun eigen godsdienst is gering en bedraagt slechts 10 pct. Slechts 1.45 pct. der joden heeft het christendom aangenomen.
3. De verspreiding der joden in Nederland is een zeer bizondere. Voor het meerendeel zijn zij in de groote steden opeengehoopt. *De jood is de stadsmensch bij uitnemendheid.* In de groote steden vindt de jood een goed arbeidsveld voor zijn parasitaire werkzaamheid. Voornamelijk die steden trekken hem aan, waar reeds een bestaande welvaart heerscht en die tevens geschikt zijn voor die takken van nijverheid en bedrijf, waartoe hij zich bizonder geneigd voelt.

   Ofschoon Rotterdam eveneens een bloeiende en zeer groote handelsstad is, voelden de joden zich tot deze stad niet sterk aangetrokken. De catastrofe, waardoor Rotterdam in de oorlogsdagen getroffen werd, heeft een uittocht der joden tot gevolg gehad.
4. De leeftijdsopbouw der joden, die in het begin dezer eeuw nog zeer gunstig was, is sedertdien door een gebrek aan jeugd ongunstig geworden.
5. In de kleine gemeenten vormen de joden een verouderde of vergrijsde bevolking, d.w.z. een bevolking met weinig jeugd en veel ouderdom, juist omgekeerd als bij ons het geval is. Het land en de kleine gemeenten vormen een levenskring, die voor de joden niet levensbevorderlijk is en waar zij niet kunnen aarden.
6. De beroepsopbouw bewijst, dat de joden alle beroepen, waaraan ook maar eenigszins zware lichamelijke arbeid verbonden is, of die gepaard gaan met gevaren, vermijden. Hiertoe behooren o.a. de landbouw, de visscherij, de mijnbouw, de zeedienst, de politie, de brandweer en de krijgsdienst.

   De jood is de arbeidsschuwe mensch en de geboren lafaard.

   Een bizondere voorkeur heeft de jood voor de diamantnijverheid, de confectienijverheid, den handel en het bankwezen; en wat de vrije beroepen betreft voor de advocatuur, het bioscoop-, theater- en concertwezen en voor de beroepen van arts en tandarts.

   De joden kunnen zonder het Nederlandsche volk niet bestaan en zijn echte parasieten in ons volkslichaam.
7. Als bedrijfshoofden en in de vrije beroepen nemen de joden met ons vergeleken een zeer bevoorrechte plaats in. Zij hebben daardoor een onevenredig grooten invloed op ons economische, ambtelijke en kultureele leven en daardoor van zelf ook op de politiek en de openbare meening.
8. Ook het percentage intellectueelen is onder de joden veel hooger dan bij ons. Dit duidt, evenals het voorgaande, op den algemeen beteren welstand der joden.
9. Er is sedert eenige tientallen jaren een sterke daling in de geboorten bij de joden.

(Vervolg op pag. 13)

*) Dr. Alexander Paul. Jüdisch-deutsche Blutsmischung. Eine sozial-biologische Untersuchung. Veröffentlichungen aus dem Gebiete des Volksgesundheitsdienstes. Schriftenreihe aus dem Arbeitsgebiet der Abteilung Volksgesundheit des Reichsministeriums des Innern. Berlin. 1940.

De plutokratenmethodes van de „TELEGRAAF"-directie

In aansluiting op de artikelen over de wantoestanden bij „De Courant Het Nieuws van den Dag" deelt men ons van belanghebbende zijde nog het volgende mede over de toestanden bij „De Telegraaf":

Alhoewel de Centrale Bond van Transportarbeiders reeds herhaalde malen bij de directie geappelleerd heeft over de slechte situatie in het bedrijf, blijven de wantoestanden voortbestaan.

Wij zullen eerst een blik werpen op het expeditiepersoneel. Deze categorie van werkers is ingedeeld in vier klassen, naar gelang van den werktijd. Wij zullen ze stuk voor stuk behandelen.

KERNPLOEG. De loonen van de arbeiders in deze ploeg varieeren van f 22.— tot f 45.—. Zij werken 's nachts en 's middags. Niet rouleerend, maar iedere week hetzelfde. De eene week duurt 47 uur, de andere 45 uur. In de week van 47 uur valt een Zaterdagnacht, waarvoor 200 pct. boven het loon van dien nacht wordt betaald. Deze ploeg heeft recht op één vrijen middag in de week van 45 uur. Dat is mooi, nietwaar? Minder mooi is echter, dat deze menschen hun vrijen middag nooit kunnen krijgen, zelfs niet als zij dat willen. Zij krijgen daarvoor in gewoon uurloon uitbetaald, alhoewel zij overwerk verrichten. Ook wanneer zij dien middag willen betalen, kunnen zij niet vrij krijgen. De 200 pct. krijgen zij niet, wanneer zij in hun vacantie 's Zaterdagsnacht ook vrij zijn. Willen zij dus dat loon niet derven, dan moeten zij komen. Bijgevolg hebben zij dus niet een heele week vacantie, want velen komen, omdat zij het geld niet kunnen missen. Het geld van den vrijen middag wordt evenmin uitbetaald, wanneer er een feestdag geweest is, ook al heeft men dien middag gewerkt en viel de feestmiddag op een heel anderen dag.

Eenige leden van de kernploeg loopen des middags met „Beurslijsten" van de Beurs naar het gebouw van de Telegraaf. Deze lijsten moeten zoo spoedig mogelijk overgebracht worden en men moet dus hard loopen. Daarvoor wordt f 1.— boven het loon uitbetaald. Moet men echter een keer verzuimen, dan wordt f 0.20 gekort en uitbetaald aan den plaatsvervanger. Is men met vacantie, dan loopt men niet „beurs" en krijgt men zijn gulden niet. Evenzoo bij ziekte. Onder deze beursloopers is er één, die voor dit werk een half uur vroeger moet komen, dus overwerk verricht en toch geen overwerk uitbetaald krijgt. Men maakt zich ervan af met het smoesje, dat hij al zijn gulden beursgeld krijgt!

Iederen morgen gaan enkele werkers met de auto's naar de bijkantoren van de Courant. Daarvoor wordt f 0.10 per bijkantoor betaald. Heeft men dus drie bijkantoren in zijn wagen, dan verdient men drie dubbeltjes boven het loon. Overigens geldt hier bij ziekte en vacantie hetzelfde als bij het beursgeld. Eigenaardig is het, dat men niets uitbetaald krijgt voor het bezorgen van pakken van De Telegraaf of wanneer het noodig is, dat er iemand meegaat voor de pakken van de avond-editie van de Courant. Men houde goed in het oog, dat het rittenrijden zoomin als het beursloopen overwerk is; het gebeurt beide in werktijd.

Nu zal men vragen hoe het komt, dat de loonen zulk een groot verschil vertoonen. Wel, dat weet niemand. Er zijn menschen, die hetzelfde werk doen, terwijl toch de een met f 45.— naar huis gaat en de ander met f 25.—. Eenigen tijd geleden heeft de afdeelingschef enkelen menschen, den minst verdienenden, toegezegd, dat zij loonsverhooging zouden krijgen. Er verliepen vier à vijf weken en toen werd hun een gratificatie toegekend en slechts enkelen kregen daarna hun loonsverhooging. Weer later volgden de anderen aan wie de verhooging toegezegd was. Dit betrof ongeveer 12 tot 15 man. Waarom kregen de anderen geen gratificatie? Waarom zijn de loonen zoo verschillend, dat de menschen elkaar met een scheef oog aankijken? Waarom is het noodig, dat velen graag van de gelegenheid gebruik maken om hun eenigen vrijen nacht in de week op te offeren aan overwerk?

Vele malen gebeurt het, dat een werknemer in moet vallen voor een bezorger van de Telegraaf. Hij wordt dan door den afdeelingschef van de expeditie aangewezen een wijk te loopen. Daarvoor krijgt hij 60 (zegge en schrijve zestig) heele centen. Wanneer men nu weet, dat zulk een reservebezorger met een boekje moet loopen, omdat hij zijn adressen niet kent, en dan meestal in nachtelijk duister en in buurten, waar hij bijna nooit komt, dan begrijpt men, dat hij voor het bezorgen meerdere uren noodig heeft. Overwerk wordt daarvoor niet betaald, wel zestig centen. Klaagt men erover, dan wordt men naar de Inspectie verwezen, omdat men niet in dienst was van de expeditie, maar als bezorger. Dat is natuurlijk niet juist. De expeditiechef stuurt van zijn menschen een man, die in dienst staat van de expeditie; hij heeft dus recht op overuren. Enkele malen werd dit merkwaardigerwijze ook gegeven. Bijvoorbeeld toen twee menschen wijk geloopen hadden bij Nieuwendam, Ransdorp, Zunderdorp, Schouw en pas des avonds om elf uur thuiskwamen, waarna zij om half twaalf weer op de expeditie aanwezig moesten zijn om hun nachttaak aan te vangen. Tijd om thuis te eten hadden zij zelfs niet! Ook is het gebeurd, dat eenige menschen een wijk liepen in een hun totaal onbekende buurt, des middags om half een daarvan thuiskwamen en om halfdrie weer op de expeditie aanwezig waren om hun middagtaak aan te vangen. Deze menschen hadden ook in den nacht, voorafgaande aan dien morgen gewerkt. Wat is er dus van hun rust terecht gekomen?

De Bolsterploeg

Een tweede ploeg is de zgn. Bolsterploeg (aldus genoemd door den afdeelingschef). Deze ploeg werkt 39 uur per week, namelijk 2 of 2½ 's middags en 4 of 4½ uur des nachts. Zij verdient f 22.25 per week en heeft geen recht op de 200 pct. voor den Zaterdagnacht. Ze is gerecruteerd uit Courant- en Telegraaf-bezorgers. Enkele jaren geleden moesten deze menschen hun wijken laten overschrijven op naam van hun vrouw, doch mochten ze zelf blijven loopen. Dit overschrijven geschiedde op last van de Inspectie van de Telegraaf. De Bolsterploeg heeft geen vrijen middag per week. Wanneer deze menschen met vacantie gaan, dan krijgen zij hun wijken niet betaald. Zij moeten dus een ander hun wijk laten bezorgen en derven het bezorgloon voor die wijk. Dat beteekent een eerste strop van f 12.— of f 13.—. Vanzelfsprekend brengt het velen ertoe hun vacantieweek gedeeltelijk op te offeren door hun wijk te blijven bezorgen, omdat zij het geld niet kunnen missen. Zij gaan dus niet naar buiten, maar moeten hun éene vacantieweek per jaar in de stad doorbrengen.

De derde ploeg werkt alleen des nachts en wel 29 uur per week. Eén week van vijf nachten en één week van zeven nachten. De leden hiervan verdienen f 15.— per week. Velen van hen werken ook 's middags los. Bij vacantie krijgen zij daarom deze middagen niet uitbetaald. Voor de wijken hetzelfde als bij de bolsterploeg, behalve wat betreft het overschrijven.

De leden van de vierde ploeg werken alleen 's middags en wel 15 uur per week tegen een loon van f 7.—. Velen hunner werken ook

(Vervolg pag. 9)

(Nieuwe Geuzenliedekens)

De nieuwe kolonisten

Ze zitten niet op groote paarden
en dragen karabijn en zwaarden
— geen mensch wordt bang als hij ze ziet.
Ze lachen zachtjes in hun baarden
en wat er ook rondom geschiedt,
ze zijn toch heusch de kwaadsten niet....

't Zijn Mayer, Goldman, Cohn,
de nieuwe kolonisten
der firma Davidsohn
met één typiste en een telefoon.
En verder is er niets
dan een oue fiets.

Ze kunnen heel „goedkoop" verkoopen
en needrig zijn en zielig loopen
— geen mensch kan daar ooit tegenop.
Natuurlijk zijn ze 's Zondags open
en jamm'ren luidkeels om de „strop"
en krabben op hun kalen kop.

't Zijn Mayer, Goldman, Cohn,
de nieuwe kolonisten
der firma Davidsohn
met één typiste en een telefoon.
Er komt nu ook een Ford
en een uithangbord....

Nog zijn ze klein en erg bescheiden
en smoezen over „slechte tijden"
— geen mensch denkt, dat ze zakendoen.
In stilte weten ze te lijden
en deelen met Jan Boezeroen
de mooiste knollen voor citroen!

't Zijn Mayer, Goldman, Cohn,
de nieuwe kolonisten
der firma Davidsohn
met één typiste en een telefoon.
Nu lonkt aan elke hand
vijfmaal diamant.

De zaak blijft niet lang ongeregeld:
de vloeren worden mooi betegeld,
er flonkert goud en spiegelglas,
daarna weer extra zwaar bezegeld
door „mazzel" die er nog niet was:
het winstje van de huurkoop-kas.

't Zijn Mayer, Goldman, Cohn,
de nieuwe kolonisten
der firma Davidsohn
met één typiste en een telefoon.
bekroond door 't pracht-idee:
lid van E. d. D.

GEORGE KETTMANN JR.

17 Juni 1938)

„Brand!" roept de pastoor van Bergen en hij luidt de (Petrus en Paulus) klok

Een nieuw voorbeeld van Roomsche hetze

De pastoor van Bergen (N.H.) geeft een blaadje uit, dat hij „Petrus en Paulus Klok" noemt. Naast allerlei technische kerkelijke aangelegenheden bevat dit geschrift ook de neergeslagen politieke denkbeelden van Zijn Eerwaarde. Zoo worden de parochianen wekelijks op de hoogte gehouden hoe meneer pastoor denkt over ras, gemeenschap, arbeid, sociale ordening, vrijheid en wat dies meer zij. Dat deze zieleherder daarbij steeds met den meesten nadruk zijn volgelingen waarschuwt voor alles wat naar nieuwe orde riekt, behoeft geen betoog. Wij hebben al eerder gezegd, dat de Roomsche kerk momenteel een merkwaardige crisis doormaakt, die zich uit in een stelselmatige, geraffineerde ophitsing der geloovigen tegen de nationaal-socialistische leer, haar organisaties en haar belijders. Waarschijnlijk meent de kerk, dat zij op die wijze de „rechten", welke zij zich in den loop van vele decennia heeft toegeëigend, en die haar nu weer ontnomen worden, zal kunnen terugwinnen. De kracht, waarmede het nieuwe geloof doorbreekt in de massa, waarborgt ons evenwel, dat in de toekomst géén pastoor meer zal oordeelen over de wijze, waarop een arbeider zich heeft te organiseeren, waarop de jeugd haar geschiedenis zal leeren, waarop een voetbalvereeniging een strafschop neemt en een boer zijn geiten fokt. Die waanzin van het versplinteringstijdvak is voorbij.

Maar luister nu hoe meneer pastoor van Bergen zijn schare opvoedt. Het begint nogal onschuldig (2 Januari):

HET NIEUWE JAAR!

Het Oude jaar heeft ons, naar den natuurlijken mensch gesproken, niet veel goeds gebracht. Mogelijk zullen we later, als we meer weten, zeggen „het jaar 1941 heeft ons en de wereld ontzaggelijk veel goeds gebracht en is buitengewoon zegenrijk geweest", maar nu op het oogenblik hebben we er niet zulke mooie herinneringen aan.

Ik kan me indenken, dat 't Nieuwe jaar angstig en schuchter om een hoek van de deur heeft gekeken met de vraag in de oogen „ben ik wel welkom of zal ik maar wegblijven?"

Nieuw Jaar, wees maar niet angstig, trek u niet terug, maar kom binnen. Ja, er zullen er wel zijn, die liever uit den tijd waren en dood, maar alle anderen zien u toch weer graag verschijnen, want er is nog hoop in de wereld, dat er toch weer een betere tijd komt en dat gij, Nieuw Jaar, dien zult brengen.

Wij Christenmenschen zeker, zien uw komst met blijdschap tegemoet. Wij verwachten van u wat aardsch geluk, want ook dat gunt de Goede God ons van harte, maar al zal het aardsche geluk misschien nog niet zoo groot zijn, wij kunnen en willen in het nieuwe jaar meer dan anders of vroeger werken aan ons hoogere en blijvende Geluk. **Wij willen met ons innerlijk en uiterlijk goed katholiek leven de premie betalen voor de Groote Levensverzekering, die wij met O. L. H. hebben gesloten en die ons garandeert, niet enkel een rustigen en gelukkigen ouden dag, maar een Eeuwigheid van rust in God en van oneindig en volmaakt geluk.**

Goed katholieke menschen zijn nooit ongelukkig en zullen dit ook nooit zijn. Zij hopen op God en op den Hemel.

Kom binnen Nieuwjaar, en wees welkom.

De Roomsche kerk vindt het noodzakelijker om de negers onder haar juk te brengen en van hun eigen zeden los te rukken dan onze eigen noodlijdende volksgenooten te hulp te komen. Wat doet de pastoor voor de Winterhulp?

Wij hebben vet gezet, wat ons hierin opviel. Vooral die Groote Levensverzekering met een gróóte G en een gróóte L is interessant. Wat overigens die laatste alinea aangaat: als de h a a t een onderdeel is van het Roomsche geluk, ja, dàn zijn de Roomschen inderdaad niet ongelukkig!

Het nummer van 16 Januari heeft geen ruimte voor een of andere pastorale ontboezeming. Wel echter is een blaadje bijgesloten van „St. Petrus' Liefdewerk", waarvan wij de voorpagina reproduceeren. Het lust ons niet hierop commentaar te geven. **Wij willen slechts opmerken**, dat de kerk beter deed met het binnenlandsche liefdewerk der Winterhulp te steunen, dan nikkers onder de vleugelen van Rome te brengen! Overigens oordeele iedere lezer zelf.

Op 13 Februari wordt alle schade ingehaald door het artikel: „De veertigdaagsche vasten. De aanhef luidt als volgt:

DE VEERTIGDAAGSCHE VASTEN

Zoo draait de Tijd maar door en gaan we weer de veertigdaagsche Vasten in, den tijd van Vasten en Boete doen, den tijd van herinnering aan en medeleven met het Lijden van Jezus met als blij en gelukkig slot, den Paaschdag, de Verrijzenis van den Christus.

Wegens de bijzondere omstandigheden is ook voor de veertigdaagsche Vasten de Vasten- en Onthoudingswet opgeheven. U moogt dus **alle dagen van de Vasten vleesch eten enz. U moogt! Of u het kunt, is weer een andere quaestie, een ander vraagstuk, waarvan men toch niet zal kunnen zeggen, dat onze Moeder de Kerk dat heeft opgeworpen.**

Dat vraagstuk is meer opgeworpen door de buitengewone waardeering, die wij menschen hebben voor elkander, en door de onderlinge liefde, die wel altijd door de Kerk is gepredikt, maar die . . . . . enz., enz.

Wij namen het de Kerk wel niet kwalijk, dat zij ons een veertigdaagsche Vasten voorschreef, maar we waren toch altijd weer blij, als die Vasten voorbij was.

Wanneer we echter die aloude Vasten van de Kerk vergelijken bij de huidige, die wij nu mee moeten maken, dan zouden we heel graag die eerste weer terug willen hebben.

Intusschen zitten we met het geval, omdat de menschheid niet heeft willen aanvaarden den geest der Kerk, den geest van matigheid en boetvaardigheid en tevredenheid, maar wel den geest die al deze dingen onnoodig en dwaas vond. Die geest der Kerk werd ons altijd het meest voorgehouden in den Vastentijd en dat doet zij nu nog.

Al behoeven wij dus niet te vasten en ons te onthouden, toch wil de kerk, dat we boetvaardigheid zullen beoefenen.

Waarschijnlijk is voor de rij puntjes bedoeld:

. . . . . „maar die zelden op onbaatzuchtige wijze in praktijk werd gebracht.

Slechts wanneer de kerk een zieltje kon winnen of behouden, ontplooide zij haar barmhartigheid. Dat geldt niet alleen voor de Roomsche kerk; dat geldt voor alle sectes. Zoodra de liefdeprediking door anderen in praktijk werd gebracht, distantieerde zich de kerk van dit werk. Zie Winterhulp. De prediking van naastenliefde en barmhartigheid is in onze dagen een aanfluiting geworden voor allen, die deze waarden nog zuiver aanvoelen. Overal, waar thans liefde en barmhartigheid betracht kan worden, aan de fronten, in de lazaretten, onder de noodlijdende volksgenooten, d a a r ontbreekt de kerk.

Wij lezen verder:

Wij christenmenschen **doen** daarom verstandig in dien geest alles te aanvaarden, wat we niet hebben gewild, maar **wat ons is opgedrongen.** Neemt al het onaangename van dezen tijd aan om boete te doen voor wat we zelf tekort schoten en wat andere menschen tekort schoten. Dat is **de eenige weg om in deze zorgelijke tijden nog blijvend voordeel te behalen.**

In het nummer van 20 Februari slaat m'neer p'stoor spijkers met koppen, wanneer hij in zijn artikeltje „Mement homo!" zoo langs zijn neus weg zegt: „Deel niet de meening van hen, die groot gaan op hun ras en zich opwerpen om over

HET ROEMLOOS AFSCHEID DER ORANJES

(Van een bijzonderen medewerker)

II

De werkzaamheden van het Comité, waarover ik reeds het een en ander mededeelde, brachten een vrij regelmatig contact van een of meer der leden met zich mede. Ook wanneer de Prins een van zijn gebruikelijke bezoeken aan zijn Duitsche familieleden of vrienden bracht, vergezelden gewoonlijk een of meer leden van het Comité hem op die reis. Ook omgekeerd werd het Comité meermalen op gelijke wijze hier te lande bezocht. Op deze wijze groeide in den loop der jaren tusschen enkele der betrokkenen een meer persoonlijke band, die met het overlijden van den Prins in 1934 niet aanstonds werd verbroken, ook al werd het Comité als zoodanig ontbonden.

Het was dus niet onverklaarbaar, toen ik geruimen tijd na het overlijden van den Prins de mededeeling ontving, dat één zijner Duitsche familierelaties, die ik nader zal aanduiden als mijn gastvrouw en die zelf als gast der Koningin op het Paleis Noordeinde haar intrek had genomen, verzocht mij dan ook haar aldaar te bezoeken. Dit is gebeurd. Ik had mijn gastvrouw in den loop der jaren herhaaldelijk ontmoet, zoodat er tal van gemeenschappelijke herinneringen waren. Het gesprek verliep dan ook geheel overeenkomstig. Zooals echter begrijpelijk is, was ik buitengewoon belangstellend van deze zijde iets naders te kunnen vernemen omtrent den gang van zaken in Duitschland, alwaar Adolf Hitler sedert eenige jaren het bewind in handen had genomen. Terwijl ik oorspronkelijk voornemens was geweest een kort bezoek te brengen, verstreek het eene uur na het andere: nu bleek hoezeer gastvrouw en gast overeenstemden in een onbeperkt geloof en vertrouwen in Adolf Hitler en de toekomst van Duitschland, onder diens leiding. Het was mij een haast ongekende vreugde, toen ik van mijn gastvrouw de eerste woorden van haar diepgevoelde bewondering voor Hitler mocht vernemen. Ons gesprek had daardoor een inhoud gekregen, dien ik mij tevoren niet had kunnen denken. Tegelijkertijd was echter een merkwaardige situatie geschapen. Men denke zich in:

Twee menschen, in volle bewondering voor Adolf Hitler en diens nationaal-socialisme, in het paleis der Koningin, die niets van dat alles wilde weten en zelfs — in dit opzicht eensgezind met haar regeering en het tegen Duitschland opgehitste volk — op alle mogelijke wijze het opkomende Nederlandsche nationaal-socialisme trachtte te onderdrukken. Ik zelf was lid der N.S.B. Het was de tijd van de ergste terreur, broodroof en verdachtmaking van de N.S.B., haar Leider en haar leden. Het was de tijd van de schandalen met en om Verschuur, het schandproces van Oss en nog zooveel meer, terwijl uit alles gebleken was, hoezeer de Koningin zelve allerminst van de N.S.B. was gediend. Ik moest, alvorens ons gesprek te kunnen vervolgen, mijn gastvrouw daarop opmerkzaam maken. Haar antwoord was, dat zij op mijn bezoek prijs had gesteld en dat zij de Koningin daartoe om toestemming had gevraagd en deze verkregen had; dat de Koningin kort voor mijn aankomst was uitgereden en pas laat in den namiddag werd terugverwacht. Onder deze omstandigheden gevoelde mijn gastvrouw zich volkomen vrij, het onderhoud te vervolgen, zooals wij dat zoojuist hadden aangevangen.

Wij konden dus ongestoord onze gedachten uitwisselen. Welnu, dat is gebeurd en het was dan ook nog maar kort vóór den tijd, dat de Koningin werd terugverwacht, toen ik het Paleis verliet.

Hoe het gesprek zich heeft ontwikkeld staat mij thans nog duidelijk voor den geest. Ik herinner mij, dat mijn gastvrouw mij allereerst vroeg, wanneer ik tot mijn nationaal-socialistische overtuiging was gekomen en hoe ik een zoo groote bewondering voor Hitler en diens werk gekregen had. Ik kon hierop antwoorden, dat ik reeds in het begin van 1923 den Führer te München had ontmoet door tusschenkomst en ten huize van een mijner Duitsche vrienden. Hitler was aldaar verschenen en had zich bereid verklaard voor de enkele daartoe uitgenoodigden, dus in zeer beperkten kring, een voordracht te houden. Ik vertelde mijn gastvrouw welk een onvergetelijken indruk Hitler in dit samenzijn — dat slechts enkele uren duurde — op alle aanwezigen had gemaakt. Ik herinner mij hoe sommigen na z'n bezielende rede hun ontroering niet bedwingen konden. Voor ons Nederlanders, die Hitler nimmer van nabij hebben mogen leeren kennen, noch zelfs hebben kunnen gadeslaan, noch de bezielende kracht hebben ondergaan, welke van hem uitstraalt, blijft deze onweerstaanbare superioriteit van Hitler moeilijk verklaarbaar. Maar wie ook maar iets begrijpt van den strijd, dien Hitler gedurende 15 jaren voerde om de ziel en het gewten van het Duitsche volk, wie iets beseft van de welhaast bovenmenschelijke verantwoordelijkheid, die hij sinds 1933 op zich nam, wie zijn alzijdige genialiteit eenigszins weet te peilen en wie hem ooit in de oogen heeft kunnen zien, die zal slechts in eerbied en ontzag op kunnen zien naar den man, die met zooveel liefde voor zijn volk en vaderland het wonderbaarlijkste wist te bereiken.

Ik vertelde mijn gastvrouw van de onuitwischbare indrukken, die ik van dat onderhoud, sedert bijna 20 jaar geleden, heb behouden, van mijn ontmoetingen te München met tal van vooraanstaande personen uit nationaal-socialistische kringen, van de veelvuldige gesprekken met Generaal Ludendorff en van mijn destijds gevestigde overtuiging, dat het Duitsche volk, nu het zijn Leider had gevonden, weer zou herrijzen, krachtiger en gezonder dan ooit tevoren. Ik deelde mijn gastvrouw mede, dat ik in de jaren 1922 en 1923 veelvuldig te München verbleef en dat ik de bewogen dagen van November 1923 en de daaraan verbonden lotgevallen van zeer nabij heb medegemaakt. Ik vertelde verder, dat het mij gegeven was toen reeds uit ons land een bewijs van sympathie en daadwerkelijken steun aan deze opkomende Duitsche beweging te kunnen schenken en hoe ik in den loop der jaren Adolf Hitler nog eenmaal de hand heb mogen drukken. Deze laatste ontmoeting vond plaats in het gebouw der Rijkskanselarij te Berlijn in gezelschap van een aantal buitenlanders. De Führer heeft toen ons gezelschap in een korte rede toegesproken en ook toen onderging ik dezelfde gewaarwording als destijds, n.l. van zijn onbegrijpelijk bezielende superioriteit. Ook de wijze, waarop de Führer zich plaatst tegenover zijn bezoeker, hem in de oogen ziet, de hand drukt en hem groet maakt op ieder, die dit voorrecht heeft, een diepen indruk. Men gevoelt zich geplaatst tegenover een man van een ongekende grootheid.

Het deed mij goed te bemerken, hoezeer mijn gastvrouw mijn gevoelens deelde. Ook zij bleek een oprecht bewonderaarster van den Führer. Zij deelde mij mede, hoe ontzaggelijk veel het Duitsche volk aan zijn Führer te danken had, hoe het zonder den Führer reddeloos verloren zou zijn geweest en hoezeer in het bijzonder de Duitsche vorstelijke families letterlijk het leven en het bestaan aan Hitler te danken hadden. Zij bleek hem onwankelbaar trouw en vertelde mij, dat haar eigen en aangetrouwde kinderen met hart en ziel den Führer waren toegedaan, hoe zij allen als lid der N.S.D.A.P. verschillende functies vervulden in en buiten Duitschland. Woordelijk zeide zij mij, dat ook haar en haar naasten zonder Adolf Hitler het lot beschoren zou zijn geweest als zoovele harer bekenden in het onzalige Rusland, waar slechts het dierlijke in den mensch regeerde. Het was treffend, met welk een diepgevoelde ernst deze vrouw en moeder haar gedachten uitpsrak, en haar innige dankbaarheid jegens Adolf Hitler daarbij tot uiting bracht. bracht. Op mijn vraag of zij den Führer reeds persoonlijk had ontmoet, antwoordde zij ontkennend met de opmerking, dat, hoezeer dat een hartewensch van haar was, zij nimmer de vrijheid had gevonden, daartoe moeite te doen. Zij wilde, zooals zij dat noemde, als een onbeteekenende vrouw, Hitler niet in zijn toch reeds welhaast ondragelijke taak, lastig zijn. Wel had zij eenige malen den S.S. Reichsführer Himmler, die uit haar geboorteland afkomstig was, ontmoet. Ik herinner mij van dat gesprek nog verder haar opmerking, dat zij het als een eereplicht beschouwde „voll und ganz" achter Hitler te staan, want, zeide zij: „Wij Duitsche vorsten hebben in den revolutietijd al heel weinig gepresteerd en zonder Hitler, op onze eigen kracht aangewezen, zou het met ons slecht afgeloopen zijn." Deze oprechte en wijze woorden van mijn gastvrouw heb ik nooit kunnen vergeten.

Het spreekt vanzelf, dat ik brandend belangstellend was te vernemen, in hoeverre de Koningin op de hoogte was van de gezindheid mijner gastvrouw en hoe onze Koningin dit alles beoordeelde en daarop reageerde. Ik stelde dus deze vraag en kreeg, zooals ik wel moest verwachten, de bevestiging van hetgeen ik wel moest verwachten, de bevestiging van hetgeen reeds uit de gedragingen onzer overheid al te duidelijk was gebleken. Maar de wijze, waarop de Koningin het nationaal-socialisme beoordeelde en daarmede tevens veroordeelde, getuigde inderdaad van een verbijsterend bekrompen inzicht.

Mijn voornemen is, een volgend maal deze omstandigheid, die tot zulke noodlottige gevolgen moest voeren, nader te belichten.

N.

---

anderen te heerschen!"

Dat is natuurlijk geen politiek! De Schrift zegt immers: „Stof zijt ge en tot stof zult ge wederkeeren!" Hoe zou de mensch, een nietig, opgeblazen stofgeval, trots mogen zijn op eigen prestaties, op eigen leven, op eigen schoonheid? Een slaaf is hij, meer niet, geschikt om in een Roomsch gareel te sloven en te draven!

Op 27 Februari noteeren wij een opmerking over „duistere satanische elementen" in de wereld, die „aan den man alle rechten willen verleenen om zich uit te leven ten koste van de vrouw, en ten koste van het kind." De beteekenis van een en ander is ons niet geheel duidelijk, maar iedere geloovige parochiaan kan er natuurlijk het zijne van denken.

Interessanter is het artikel „De Voorzienigheid", dat den volgenden kolder bevat:

DE VOORZIENIGHEID!

„Als alles in de wereld ging zooals God het wil, dan zou alles prima prima gaan! Waarom gaat het nu dikwijls niet zóo? Omdat de mensch niet wil, zooals God wil. Maar kan en moet God den mensch dan niet dwingen zoo te zijn als Hij wil?

In de gegeven omstandigheden doet God dat niet en dwingt Hij den mensch niet, omdat Hij hem een vrijen wil gegeven heeft.

De mensch is vrij. Wij begrijpen in desen tijd heel gemakkelijk, welk een voorrecht dat is, vrij te zijn. Te leven zonder angst, dat men moet boeten omdat men het waagt een andere meening te hebben en die te uiten.

God dwingt niet. Hij vraagt en stelt Zijn wet en eenmaal zal men verantwoording moeten afleggen, maar op aarde kan de mensch niettemin zijn gang gaan zonder angst dat hij na iedere tekortkoming direct zich gestraft ziet."

Zou het, na dit alles, voor den pastoor van Bergen niet hoog tijd zijn om eens een poosje in Gods vrije natuur over het onderwerp „dwang" en „vrijheid" na te denken? Onder dwang natuurlijk!

ONTHULLINGEN

UIT

onze „deftige” kringen

DOOR

Meur. van B., geb. T.

(Nog eens Amsterdam. — A. C. Wertheim en het volk Israël. — Allerlei moois.)

(Gedrukt voor rekening van den schrijver.)

AMSTERDAM,
J. A. FORTUIJN,
1891.

Wij zullen in een drietal artikelen een uittreksel brengen uit een brochure, welke — blijkens het hierboven afgedrukte titelblad — in 1891 bij den Amsterdamschen uitgever Fortuyn verscheen en sterk gepropageerd werd in socialistische kringen. Uit deze artikelen, die een rake typeering zijn van een Amsterdamschen joodschen plutokraat van een halve eeuw terug, zal blijken, dat het socialisme in Nederland, zoolang het gedragen werd door den eenvoudigen, volkschen strijder, anti-semietisch was ingesteld. De joden slaagden er echter spoedig in de partij van het zgn. „democratisch” socialisme onder hun invloed te brengen.

Daar zijn ze nu, de „dragers der moderne cultuur” de „edelsten der natie”, de „uitverkorenen”, die rijkhalzend uitkeken naar de komst van den Messias, maar die in afwachting van die visite, zich volstrekt niet vervelen. Och neen, want ze doen alles, ze kunnen alles, ze weten alles en ze verstaan alles, alleen één ding niet, n.l.: de menschen met rust laten.

Waar een jood verschijnt, is er stank, niet alleen physieke, maar ook moreele.

Overal moeten ze indringen, altijd lastig vallen, alles beter wetende dan andere stervelingen, maar au fond nooit iets degelijks tot stand brengende.

De jood is altijd persoonlijk, nooit zakelijk, zijn ziekelijke ijdelheid laat hem geen rust; hij moet wat voorstellen, iets „zijn” of iets „worden”, en daarom is hij altijd geinteresseerd, nieuwsgierig als een keukenmeid, heeft het altijd druk en maakt het anderen druk, stookt en maakt verdacht om in troebel water te visschen, in één woord: het joodsche type, zooals men het recht heeft het heden ten dage te beschouwen, is het onaangenaamste, ja, walgelijkste wat men denken kan.

Terwijl de adel ontaardt en moreel vervallen is, nadat hij eeuwen lang de heerlijkste en grootste eigenschappen bezeten heeft, is de jood uit den toestand van barbaarschheid, die hem altijd gekenmerkt heeft, tot op den dag van heden niet ontsnapt.

Vuilheid, onzindelijkheid en slechte manieren zijn daarvan de uiterlijke verschijnselen; valschheid, trouweloosheid en barbaarsche ondankbaarheid de moreele kenmerken.

Een jood, die zich van deze kwaliteiten eindelijk vrij heeft weten te maken, wil dan ook meest van zijn semitische broeders niets meer weten en niets is vermakelijker dan een jood, die de joden uitscheldt.

Het totale gemis aan gemeenschapsgevoel heeft tot nog toe den jood altijd een hinderpaal der beschaving en cultuur doen zijn in die landen, waar hij bij voorkeur zich ingenesteld heeft. En daarbij maken wij de glundere opmerking, dat de Israëliet de meeste waarde hecht aan een oordeel, dat hem als een voorlichter der menschheid en verspreider van beschaving en cultuur stempelt.

Ik zal nu hier eenige pracht-exemplaren uit den Amsterdamschen jodenkring vertoonen en men zal haast bij allen de bovengenoemde eigenschappen bemerken.

Daar is in de eerste plaats de jood van Amsterdam, beter gezegd, de eeuwige jood; het aarts-type van den slinkschen, ijdelen, slimmen, geslepen, maar daarbij geesteloozen, vervelenden, klesserigen, indringenden Semiet, de jood van binnen en van buiten — asjeblieft — de jood bij dag en bij nacht, de jood overal en nergens, in één woord nog eens de jood — de „heer” A. C. WERTHEIM.

O, mijn God, reeds de gedachte aan dezen universaal-jood doet mij duizelen.

Wie, in 's hemelsnaam, kent dezen man niet?

Ik geef onmiddellijk een geel bankje aan hem, die mij een maatschappij, een commissie, een comité, een vereeniging, een club, enfin een onderneming, een zaak noemt, waarbij eenige stervelingen ex-officio bij elkander zitten te kletsen en waar A. C. Wertheim niet zijn neus tusschen steekt.

Daar dat niet bestaat, niet bestaan kan, zoo steek ik mijn bankje weer in mijn zak.

Maar ik ga verder en loof dat bankje uit aan hem, die mij een dagblad in Nederland aanwijst, waarin de heer A. C. Wertheim niet *dagelijks* genoemd wordt.

Hoe kan het ook anders, de man zou sterven, als dat niet het geval was.

Mij maakt reeds de naam van den man zenuwachtig, maar er is geen helpen aan, hij is overal. Zoodra er in het brein van een Amsterdamsch sterveling een idee geboren wordt en de ongelukkige heeft de onvoorzichtigheid het niet als een schat te behoeden en voor zich te houden — onmiddellijk heeft A. C. Wertheim de zaak in handen; hij vormt een comité, exploiteert het idee en de geestelijke vader en uitvinder der zaak mag toezien.

Aan het ontloopen is niet te denken; gij moet een commissaris der Nederlandsche Handelmaatschappij hebben, om die en die redenen; men wijst u naar — A. C. Wertheim; je hebt iets te bespreken met den raad van toezicht der maatschappij van gemeente-crediet: Ja, dan moet u bij den heer — A. C. Wertheim wezen. Je hebt zaken met de stoomvaart-maatschappij Nederland en je bedankt voor het lastige humeur van den „baron”: dus natuurlijk naar den ondervoorzitter der commissarissen. Wie is dat? — A. C. Wertheim.

Nu spoedig naar de bureaux der maatschappij tot exploitatie van spoorwegen. De voorzitter is er niet, dus naar zijn plaatsvervanger, wie? — den heer A.C. Wertheim.

Het zweet staat je op het voorhoofd; ge ziet niets meer dan het verleidelijke gezicht van den eeuwigen jood, die je aangrijnst, de man is reeds een cauchemar voor je. Maar je hebt nog veel te doen en nog veel te bezoeken heden, dus geef niet toe aan de vreeselijke gedachte! Je werpt je in een apie: naar de vereeniging van den effectenhandel.

Ik moet onmiddellijk den voorzitter hebben, roep je den eersten employé toe, dien je tegenkomt. Oh, luidt het antwoord, dat is de heer — A. C. Wertheim, ik zal u aandienen. Je toestand wordt bedenkelijk, alles draait voor je oogen, je voelt je ellendig en miserabel, in één woord, je bent ziek, je moet geneeskundige hulp hebben, voor het te laat is: Naar het burgerziekenhuis, roep je den koetsier toe en in vollen draf gaat het rijtuig naar de Keizersgracht 187. U is een bekend persoon en alles haast zich, om je te helpen. Doctor Berns zelf verschijnt om u zijn hulp te verleenen; maar met hem een ander persoon, de voorzitter van het bestuur der inrichting — de heer A. C. Wertheim.

De maat is vol! Je bent het slachtoffer van een vreeselijk noodlot. Met een zware zucht wendt je het hoofd, om in een gezonden slaap de noodige berusting te vinden — maar tevergeefs, de troostende slaap ontvlucht je, je ziet niets dan het diabolieк semietengezicht van A.C. Wertheim. Bij gemis van een Tindalische brochure grijp je naar een nummer van het „Handelsblad”, in de hoop, dat dan spoedig Morpheus' armen je zullen omvangen. Maar wat is dat? Je leest: Een 100tal telegrafisten hebben hun dank voor de in hun belang uitgesproken rede uitgedrukt aan — den heer A. C. Wertheim.

Dat is te veel. Wilde wanhoop pakt je. Genoeg, roep je uit, gratie —genoeg, assez — assez — assez — Wertheim, en met een dof geluid val je achterover.

Dit is de eenvoudige, maar ware geschiedenis van een slachtoffer van den heer A. C. Wertheim.

En toch heeft de man geboft. Deze kleine episode illustreert slechts een klein deel der baantjes van den heer A. C. Wertheim. Als deze allerwerelds-jood eens op het idee komt, om op zijn visitekaart al die baantjes op te noemen, die hem zijn „talenten” en het vertrouwen zijner medeburgers hebben opgedragen, het zou een lijst worden, waarbij de spijskaart van Krasnapolsky slechts een mager effect zou teweeg brengen.

Laat ons dezen veel omvattenden geest nu eens nader beschouwen.

Waar komt de vent vandaan? Het antwoord is niet al te moeilijk. Als iemand Wertheim heet, zoo kan zijn oorspronkelijke wieg niet ver van Frankfort a/M. hebben gestaan, dit beloofde land aller Poolsche en Galicische semieten, die als een tweede Hunnen- en Tartarenstroom van het verre Oosten over het oude Europa vloeit, alles inslikkende, alles begeerende, nooit tevreden, — tot er niets meer in te slikken valt en de uitgeplunderde volkeren eindelijk tot het inzicht komen, dat het misschien geen kwaad kan, na zoo langen tijd de peerenboom te zijn geweest, nu ook de rol van tuinier te aanvaarden, d.w.z. ook eens te plukken, na zoo intensief te zijn geplukt.

In Duitschland deelt men de joden in in zoölogische, mineralogische, botanische, geographische en clandestiene joden. Tot de eerste categorie behooren o.a. Wolff, Hirsch, Beer, Haas, Calcoen, (Gans'), Lion, (Leeuw). Tot de tweede Silberstein, Goldberg, Goldschmidt, Diamant. Tot de derde Rosenthal, Rosenstein, Veilchenfeld, Lilienthal, Paradies, Roos. Tot de vierde: Leipziger, Breslauer, Berliner, Praag. Tot de clandestiene Cohen, Gomperts, Fould en misschien ook wel Wertheim. De voorvaderen van onzen A. C., die eerst in het einde van het vorige of het begin van deze eeuw namen mochten kiezen, hebben het zoo handig aangelegd, dat men ze eigenlijk onder geen van alle klassen rangschikken kan.

De ijdelheid en phantasie der semieten treedt ook bij het kiezen hunner namen op den voorgrond. De Ariër noemt zich naar zijn bedrijf: Molenaar, Jager, Mulder, Smit, Boer, Schipper en dat is eenvoudig en natuurlijk; de jood, die liever zelf niet werkt, maar dit aan anderen overlaat, heeft zijn zucht naar roof en naar rijkdom duidelijk willen maken, door zich naar roofdieren als Leeuw, Wolff en Beer, of naar edele metalen als Silberstein, Goldberg, Goldschmidt, etc. te noemen.

Mais revenons à nos moutons!

Vele jaren geleden zat de jeugdige en hoopvolle A. C. Wertheim als een klein klerkje op een kantoor; de antichambre van alle hedendaagsche Israëlieten, die gaarne in den salon willen en dat willen ze allen. Ik kan mij den Oosterschen

jongeling voorstellen, hoe hij daar zat en op de nagels kauwde — een eigenschap, die alle joden gemeen hebben — op alles lettende, met een levendig oog, de lange ooren altijd open, opdat hem niets ontgaat wat hem voordeel kan brengen, altijd onderdanig jegens den chef de bureau en van zaligheid rillende als de directeur hem eens een genadigen blik schonk!

Reeds toen droomde hij van de schatten, die hij eens zou bezitten, van den invloed, die hem ten deel zou vallen, en met echt semietisch geduld en ambitie trachtte hij eerst den nervus rerum, den mammon, te veroveren, om dan als een mier verder te „arbeiden".

In dien tijd was de doctor Duparc van Leeuwarden naar Amsterdam gekomen, om eveneens spoedig een bekend personage te worden.

Duparc leidde een finantieel blad, waaruit later de hedendaagsche „finantier", een „sieraad" der Amsterdamsche effectenpers is geworden.

A. C. Wertheim had een idee, Duparc en zijn orgaan moest hij zich dienstbaar maken.

Maar hoe?

Met echt Oostersche sluwheid ging hij aan 't werk.

Week aan week ontving Duparc van nu af de mededeeling, dat A. C. Wertheim voor hem dit of dat papier had gekocht in de vaste overtuiging, zooals hij er bij voegde, zijn intentiën gevolgd te hebben.

De coup was dan ook altijd gelukt en iederen keer ontving de gelukkige doctor-finantier de winst van de geslaagde manipulatie.

Duparc was in den zevenden hemel en hij voldeed met te meer bereidwilligheid aan de aan het einde **der missive geplaatste beleefde verzoeken, om dit of dat in zijn blad te plaatsen — als hij met een goed geweten een man aan het groote publiek durfde te recommandeeren, die zulk een goeden en juisten kijk in beurszaken bleek te hebben als A. C. Wertheim.**

Ja, bij de inwijding van den speeltempel in de Amstelstraat versteeg zich de dankbare Duparc zoo ver, dat hij een hartstochtelijk gedicht ter verheerlijking der stichting van den nieuwen dobbel-winkel, der heeren Wertheim en Gomperts, in zijn kolommen plaatste.

Nu kwam het psychologische moment, dat is het oogenblik, dat de jood kiest om òf een trouwen helper den rug toe te keeren, òf een slachtoffer den hals om te draaien.

Duparc had uitgediend en als een uitgeperste citroen werd hij weggeworpen.

Niemand zal op 't einde der 19de eeuw zoo naief zijn, om zich ook maar een moment over zulke moderne ondankbaarheid te verwonderen; maar in dit geval was de zaak dan toch wat kras!

De heer A. C. Wertheim, zooals die heden voor ons staat, is niets meer en niets minder dan het product van zijn geloofsgenoot *) Duparc.

Deze heeft hem, zooals men zegt, tot mensch gemaakt.

Hij was het, die hem eerst met een minister in kennis bracht, want toen wist A. C. nog niet, hoe zoo'n ding er uitziet. Ik geloof, het was Heemskerk, of Schimmelpenninck. Zooveel is zeker, dat bij gelegenheid der schenking van de eikenkroon aan A. C. tusschen Schimmelpenninck en Duparc telegrammen zijn gewisseld.

Duparc was indertijd in Amsterdam, wat vele jaren later Wilson in Parijs was, de commissionair en chef in decoratiën en ordelintjes.

Toen de Wilsoniaansche „krach" begon, maakten onze „deftige" lui een kruis over zooveel onzedelijkheid en omkooperij en toch was het in dat opzicht hier nooit beter, alleen, dat hier te lande een slaafsche en afhankelijke pers alles verstopt, dat de „heeren" niet ruchtbaar willen hebben.

De haast ongeloofelijke overval — anders kan men het niet noemen — dien de jood Calisch kort geleden op een actrice, Fräulein R., uitgevoerd heeft, is daar een bewijs van. Geen bourgeoisblad neemt er notitie van en de boef is n o g op vrije voeten. De kerel is een élève van het „Handelsblad" en dat verklaart de daad.

A. C. Wertheim is in de eerste plaats, zooals dat van zelf spreekt, een man van zaken. Hij is chef van de bankiersfirma: Wertheim en Gomperts, die in den laatsten tijd nogal klappen moet hebben ontvangen, in elk geval wordt van A.C. gezegd, dat hij financieel zwakker staat dan vroeger.

Er moet weer eens een schouwburg afbranden, een sanatorium opgericht worden, of een maatschappij tot exploitatie van markthallen gesticht worden, dan zal 't wel weer beter worden.

Dit laatste gevalletje is echter van zoo'n kracht, dat wij het even moeten bekijken. A. C. Wertheim, zijn vriend Gomperts, de ridderlijke J. Wüste en anderen hadden eens **niets te doen, wat nog al meer moet voorkomen en uit tijdverdrijf en onbevredigden gelddorst stichtten zij de bovengenoemde maatschappij, die uit honderden aandeelen van kleine luidjes bestond. De boel ging mis en in stede het kleine tekort van eenige duizenden guldens zelf te dekken, lieten de stichters de zaak failliet gaan en de arme duivels hun met moeite verdiende centen verliezen.**

Smeerpoetsen! En daarbij komt, dat de edele Wüste die gelegenheid waargenomen had om eenige flinke facturen van een ongenietbaren wijn daar van de hand te doen. Hij zette dus zijn wijn en tegelijkertijd het publiek af. Twee vliegen in één klap!

Maar wij nemen afscheid van A. C. Wertheim, anders loopen wij kans hem nooit kwijt te raken. Nog eens, er gebeurt in Nederland niets of A. C. zit er in. Wordt voor een overleden dichter een blijk van hulde gesticht met een mooi devies, zoo roept men A. C. Wertheim; is de beurs te klein, zoodat de effectenmannen elkaar de kromme teenen aftrappen, A. C. Wertheim moet voor een nieuwe zorgen, wil Louis Bouwmeester een *Nederlandsch* tooneel oprichten — wat, zooals bekend is, in *Nederland* niet bestaat — en wil men het plan niet doen mislukken, wie wordt er voorgespannen: A. C. Wertheim, dus A. C. *for ever!*

**) De lezer bedenke: het was pas 1891!*

(Vervolg van pag. 5)

PLUTOKRATEN-METHODES VAN DE „TELEGRAAF"-DIRECTIE

's nachts, maar los. Er zijn onder hen, die al meer dan tien jaar iederen Zondagnacht werken; zij staan niet op het lijstje voor overwerk, maar komen, omdat zij moeten. Toch krijgen zij bij vacantie, feestdagen of ziekte die nachten niet uitbetaald. Ook deze categorie heeft een wijk, waarvoor hetzelfde geldt als voor de vorige ploeg.

De verdeeling der vacanties is ieder jaar een steen des aanstoots. Zij geschiedt naar anciënniteit. Zij, die het laatst zijn gekomen, zijn ook het laatst aan de beurt om te k i e z e n. Zoo gebeurt het, dat sommigen reeds begin Mei, anderen nog in October met „vacantie" gaan. Aan bijna allen wordt gevraagd te blijven werken. Men is natuurlijk vrij om te weigeren, maar er zijn velen, die op het verzoek ingaan.

In het expeditielokaal, waar geregeld met messen wordt gewerkt en men dus licht verwondingen kan oploopen, ontbreekt een verbandtrommel. Men moet zich dan wenden tot den portier of tot de drukkerij. In iedere afdeeling behóórt echter een verbandtrommel beschikbaar te zijn en iemand moet er mee om kunnen gaan. Krijgt men des nachts een ongeval, dan wordt men met een driewieler naar het ziekenhuis gebracht, regen en koude tèn spijt. Een auto is immers veel te kostbaar voor zulk arbeidsvee?

Weet het N.V.V. nu niet, dat er zulke toestanden heerschen? Zeker wel, maar de Bond voor Transportarbeiders wordt niet erkend. Toen in 1940 het personeel veel overuren had gemaakt en niet uitbetaald kreeg (onder het voorwendsel, dat buitengewone omstandigheden buitengewone maatregelen noodzakelijk maakten) hebben eenige menschen het Bureau voor Rechtsbescherming in den arm genomen en zij mochten het genoegen smaken, dat in September 1941 het overwerkgeld werd uitbetaald. Dat dit geen peuleschil was, moge blijken uit het feit, dat de directie zich met hand en tand bezette tegen de uitbetaling, doch tenslotte daartoe gedwongen werd. Er was een bedrag van pl.m. f 6000.— mee gemoeid. Enkele leden van het personeel zijn na dit voorbeeld van daadwerkelijk socialisme in de organisatie gegaan, doch het grootste deel bleef aan den kant staan. Nu wil men wel, dat het N.V.V. iets doet. Doch wat doen zij zelf? Kankeren en moppeϲren onder elkaar, schelden op de directie en klagen over het slechte loon. De contributie voor den vakbond is hun echter te hoog.

Het is een eigenaardig feit, dat het expeditiepersoneel wel genoemd wordt in de C.A.O. voor het grafisch bedrijf. Noch de typografenbonden, noch de directies der verschillende bladen hebben evenwel ooit de hand gehouden aan hun eigen C.A.O. Nu hebben eenige werknemers van de Telegraaf en het Handelsblad een actie ingezet om het expeditiepersoneel der verschillende dagbladen onder de C.A.O. te doen vallen. Daarvoor hebben zij zich gewend tot den Typografenbond. Zij kregen er echter te hooren, dat men zich wel kon organiseeren in dien Bond, maar dat het bestuur niets voor hen kon doen. Daarna is men geweest aan het hoofdkantoor van het N.V.V., eveneens zonder resultaat. Tenslotte heeft men zich gewend tot het bestuur van den Centralen Bond van Transportarbeiders. Deze heeft een bespreking gehad met den Typografenbond en men heeft de zaak voorgelegd aan de Centrale Commissie van den Typografenbond. Dat was in Januari. Tot nu toe heeft nog niemand iets gehoord van een besluit van deze Commissie. Het komt er derhalve uiteindelijk op neer, dat men van het kastje naar den muur gestuurd wordt, terwijl ieder zich dekt op zijn voorman en zich beroept op zijn onbevoegdheid, maar de werknemer blijft in zijn eentje staan.... juist als in den democratischen tijd.

En de chauffeurs?

Het expeditiebedrijf is niet de eenige afdeeling van „Neerlands meest verspreide dagblad", waar zulke toestanden heerschen. Ook onder de chauffeurs wordt stevig gekankerd. De bladen voor de provincie worden niet per trein, maar per auto naar de verschillende groote centra in het land gebracht, o.a. naar Breda, Leeuwarden, Apeldoorn, Zwolle, Rotterdam, Alkmaar, Haarlem, enz. Er zijn dus flinke ritten bij! Het gebeurde den laatsten tijd herhaaldelijk, dat chauffeurs na om elf uur 's avonds uit de garage te zijn vertrokken en hun rit te hebben gereden, eerst den volgenden dag om 12 uur terugkwamen. Evengoed moesten zij dan 's avonds weer present zijn. Het is zelfs voorgekomen, dat iemand eerst 's avonds om 7 uur terugkwam, als gevolg van ondervonden pech. Desniettemin moest hij denzelfden avond weer om 11 uur in de garage aanwezig zijn. Wat komt er van de rust van deze menschen terecht? En wat van de veiligheid langs den weg? Sommigen maken bijna drie weken in één week: zij **werken namelijk 110 à 120 uur per week! Daar staat dan tegenover, dat andere chauffeurs korte ritten hebben. De directie vindt het echter niet noodig hierin verbetering te brengen.**

Het bovenstaande geldt ook voor de meerijders. Men zegt onder de werknemers van de garage, dat het de onderdirecteur, de heer v. d. Linden is, die niet graag ziet, dat zijn personeel georganiseerd is, en omdat v. d. Linden gevreesd is, blijft men buiten de organisatie. De schrik zit er dus wel in. En tòch willen die hazenharten graag, dat een ander de zaak aan het rollen maakt.

Het technische personeel is gelukkig beschermd door zijn C.A.O. Het aantal malen, dat de directie heeft getracht, dit personeel van zijn organisatie los te weeken en daarmee natuurlijk van zijn C.A.O. is niet te tellen. Het personeel is echter niet ingegaan op het zoet gefluit van den vogelaar. Het zag den lijmstok wel degelijk. Desondanks probeert de directie steeds weer het personeel te verdeelen. Van recenten datum is het volgende: De directie stelde f 1250.— beschikbaar voor de minst verdienenden onder het geheele technische personeel, omvattende stereotypeurs, zetters en drukkers. Men moest 50 van deze „minimum-lijders" aanwijzen, die elk f 25.— zouden krijgen. Bij onderzoek bleek echter, dat minstens 70 werknemers in aanmerking kwamen. Over het geheel voelde men dit gedoe van de directie als een minderwaardigheid, een trap voor de arbeiders. Daarom heeft het technische personeel het „royale aanbod" van de directie van de hand gewezen en daarmee getoond, dat het zulk een optreden op de juiste waarde weet te schatten.

ONTHULLINGEN OVER DE OXFORD-BEWEGING

door Ir. H. ADAMS

Men kan — en het is natuurlijk goed, dat dit gebeurt — over velerlei onderwerpen in verband met den nieuwen tijd belangrijke artikelen schrijven, maar van primair belang voor ons volk is, dat het wegwijs gemaakt wordt in de warreling van de voornaamste, alles overkoepelende gebeurtenissen, die voor de meeste Nederlanders eerlijk gezegd nog steeds een doolhof zijn. Het is alles zoo plotseling over ons gekomen, de laatste jaren. De doorsnee-Nederlander, hoogstens groot geworden in burgerlijke partijpolitiek, had geen weet van hetgeen zich in de groote wereld afspeelde. Zijn gezichtskring beperkte zich tot eigenbelang en hoogstens had hij interesse voor hetgeen voor zijn geloofs- of vakgenooten van beteekenis kon zijn. Hoe gering toch was het percentage Nederlanders, dat op nationale basis zijn gedachtengang had opgebouwd en uitkeek over de landsgrenzen, naar wat er in de groote wereld gebeurde. Zoo kleincritisch als we waren in de dingen van allen dag, zoo goed-geloovig waren we ten opzichte van nieuwigheden, die ons uit Engeland werden opgediend.

Dat de Oxford-Beweging zóo insloeg in ons land, moet vooral uit tweeërlei hoofdzaken verklaard worden. Eenerzijds uit het feit, dat de Koningin zelf het Volk ermede in kennis meende te moeten brengen en anderzijds doordat een zeer groot aantal Nederlanders — vooral onder de goedgesitueerden met wereldsche levensopvattingen — langzamerhand behoefte had aan een soort hypermoderne godsdienstbelijdenis, die op aangename wijze en zonder veel omslag in de bestaande levensgewoonten was na te komen. Verder was het logische gevolg van de koninklijke introductie, dat het volk spoedig nog meer belangstelling toonde, toen de z.g. hoogere kringen min of meer zonder uitzondering met de beweging bleken te sympathiseeren. Als een sneeuwbal groeide het geval en spoedig was het vooral in Holland — in het Noorden bleven de menschen meer zichzelf — zoo, dat de moreele en geestelijke herbewapening het geliefkoosd onderwerp van gesprek ging worden.

Mijn intuïtieve antipathie is door de nadere kennismaking destijds en de feiten, die ik kon constateeren, zoodanig sterk komen te staan, dat ik meen goed te doen hierover thans het een en ander te publiceeren.

Op introductie van een Delftsch professor kreeg ik gelegenheid in het voorjaar van 1938 een z.g. house-party mede te maken. De bijeenkomst stond onder leiding van een vroeger Nederlandsch gedelegeerde bij den Volkenbond te Genève. De aanwezigen zou men als volgt kunnen indeelen:

„Idealisten", die zuiver in hun speeches te goeder trouw zich interesseerden;

„Jonge menschen", die door de sfeer van het samenzijn gesuggereerd werden om over de meest intieme levenskwesties bekentenissen te doen;

„Insiders", leidende figuren, die de kern der beweging vertegenwoordigden.

Voor goed begrip van zaken zij hier eerst nog vermeld, dat voor mij nooit eenige twijfel heeft bestaan over den achtergrond en de werkelijke doelstellingen van deze wereldactie. Ik ben van meening, dat de O. B. een geraffineerd Engelsch-joodsche (communistische zoo men wil) poging is geweest om doelbewust, onder het mom van geestelijke en moreele herbewapening, stemming tegen het nationaal-socialisme te maken. De lezer trekke uit mijn verdere mededeelingen echter zelf zijn conclusies.

Opvallend op de house-party waren de vele afwijkende menschentypen of om duidelijker te zijn de aanwezigheid van manwijven en vrouwelijke mannen. Ook waren er veel joden, vooral buitenlanders — als regel Duitsch-sprekend, of met Duitsch accent. Iemand, die als Zwitser werd aangediend, doch ongetwijfeld jood was en Duitsch sprak, wees op de wenschelijkheid „het eigen ik" terug te dringen. Overal in de vergaderzalen kon men trouwens witte cartons ontdekken, waarop het woordje „IK" stond, dat echter met een viertal dikke strepen was doorgehaald. De jood in kwestie vergeleek ons (de mensch) met God en zeide: „We zitten samen op een tandem, God stuurt en wij wachten af." Een andere spreker gebruikte nota bene later de uitdrukkingen: „God pikt ons op" en „God slaat ons aan den haak," en een derde redenaar verkondigde de banale wijsheid, dat Christus den grootsten zondaar het liefst heeft en even later: „God wil, dat wij den humor zien." Dezelfde man, die spreekt over „God pikt ons op", enz. gaat later voor in gebed, na eerst nog de aanwezigen doordrongen te hebben van de wenschelijkheid, om in geval iemand Gods stem mocht vernemen, die tot spreken maant, de doorkomende gedachten zooveel mogelijk op papier vast te leggen.

De wijze waarop door de leidende figuren op de house-parties gesproken werd over de inzonderheid voor geloovigen, heilige begrippen en de pogingen, die werden gedaan om de aanwezigen voorzichtiglijk los te maken van gezonde menschelijke levensopvattingen, leverden dengene, die eenigermate is ingesteld op de ondergrondsche werkmethoden der destructieve wereldmachten duidelijke bewijzen voor wat hier gaande was, en rechtvaardigde de conclusie deze beweging als een misleidende mantelorganisatie te kwalificeeren.

Ik zal uit mijn aanteekeningen, welke ik tijdens of kort na de diverse speeches en gesprekken gedurende de house-party heb gemaakt, nog een en ander meedeelen en den lezer zelf in de gelegenheid stellen zijn conclusies te trekken. Hier volgt wat ik opteekende:

„Elke individualiteit is fout." „Men moet zich overgeven aan God." „Er is geen mensch, die zijn belijdenis trouw blijft." „Geloof in het hart zonder meer verdort." „Een vader moet zijn kinderen loslaten." (Afbraak gezinsverband!)

Hoezeer ook de nationale begrippen werden gekwetst en onteerd moge blijken uit het bekende boek „Wat is Oxford?" (Schrijver onbekend), waarin we lezen: „Mannen en vrouwen wagen hun leven om heldendaden te verrichten, terwille van den nationalen trots, doch zij hebben geen enkele geestelijke beteekenis. Naties worden geregeerd door een hysterische heldenaanbidding. „Individueele onverschilligheid is de beste voedingsbodem voor nationale fouten." (Typisch misleidende slotconclusie.)

De vier peilers, welke het fundament van de geestelijke sfeer van de O. B. zouden vormen, de absolute eerlijkheid, de absolute reinheid, de absolute onzelfzuchtigheid en de absolute liefde zijn idealen, die zoozeer verheven zijn boven het egoïstisch mensch-zijn, dat men bij voorbaat verwachten kon, dat het heele gebouw, dat hierop moest rusten een hopelooze constructie zou worden.

Een zeer funest onderdeel voor mij was ook het houden van den z.g. „stillen tijd". Gedurende den stillen tijd in gezelschap van jonge menschen gevolgd door bekentenissen (sharing = deelen: van gemaakte fouten) niet zelden op sexueel gebied, ontstond een sfeer — ik spreek uit eigen ervaring — die den gezonden mensch benauwde, doch die tegelijkertijd als voornaamste oorzaak van den toeloop der afwijkende sexueele typen naar de O. B. moet worden beschouwd. De stille-tijd-comedie van de moreele herbewapening dient gebrandmerkt te worden als de meest funeste zedelijke afbraak, welke in ons land ooit onder jonge menschen is getolereerd. Voor mij bestaat geen twijfel omtrent de ontucht, die onder het mom van zedelijk bewapenen op de house-parties is bedreven en ik beweer, dat geen „beweging" ooit schadelijker voor onze volkskracht is geweest dan deze doortrapt gemeene jodenactie, die onder het poezeligzoete mom van moreelen en geestelijken opbouw, uitgedragen door veelal niets vermoedende — toonaangevende — Nederlanders, tegen ons werd ingezet. Het feit dat velen te goeder trouw zijn geweest, moge een zwakke persoonlijke vergoelijking kunnen zijn, de verantwoordelijkheid voor het gebeurde en de gevolgen ervan voor ons Volk zijn hiermede niet ongedaan gemaakt.

Nog wil ik uit mijn herinneringen tijdens een house-party aanstippen het bijwonen van een godsdienstoefening in een Hervormde Kerk. De dominee, die dien Zondagmorgen voorging was — als bij toeval — een Oxford-man. Nooit zal ik vergeten de verontwaardigde gezichten der dorpsche kerkgangers, toen lang reeds nadat de dienst een aanvang had genomen telkens weer kleine groepjes menschen (zonder uitzondering deelnemers aan de house-party en dikwijls joodsche typen) door de kerk liepen en den heiligen dienst stoorden.

Tenslotte herinner ik aan de nagekomen publicaties „Onuitgesproken Oxford-getuigenissen" die op 22 Januari 1937 gepubliceerd zijn in aansluiting op het „van stapel loopen van Nieuw-Nederland" gedurende den tiendaagschen veldtocht der Oxford-groep, Pinksteren 1937. In genoemde getuigenissen werd geschreven, dat alle Oxfordvrienden voor de dienstweigering in het krijt zouden treden.

Op 3 Juli 1937 heeft ondergeteekende in het Utrechtsch Dagblad de aandacht op de ontoelaatbaarheid van deze bewegingen gevestigd.

Moge bovenstaande er toe bijdragen, een zuiverder beeld te scheppen van de actie, die hier te lande werd aangekondigd als de redder der beschaving.

DOMINEE DREIGT!

WEER EEN „CHRISTEN" ONTMASKERD

Dat zelfs de Winterhulp doordringt in de verste hoeken van ons land, waar evenzeer nood heerscht als in de groote steden, moge blijken uit het volgende:

In Garijp (Friesland) leeft een bejaard echtpaar. De man, die 75 jaar oud is, behoort tot de Ned. Herv. Kerk, de vrouw, 77 jaar oud, tot de Gereformeerde. Deze menschen, beiden oppassende oude lieden, werden door hun christelijke kerken als in strijd ondersteund. De Gereformeerde kerk presteerde het de eene week zeven heele guldens bij elkaar te garen, de Ned. Herv. dito bracht het zelfs tot acht. Van deze f. 7.50 per week, waarvan f. 1.50 huur afmoest, moesten de beide oudjes in dezen tijd zien rond te komen. Het is dus geen wonder, dat zij te langen leste hun schroom overwonnen en bij den plaatselijk leider van W.H.N. aanklopten om ondersteuning. De Winterhulp bracht daarop eenige malen een bedrag in geld, waarvoor beiden zeer dankbaar waren. Tegelijk echter onthulden zij, dat de diaconie der Gereformeerde kerk hen ten strengste verboden had giften of andere ondersteuning van de Winterhulp te aanvaarden, omdat zij anders vervallen zouden worden verklaard van hun lidmaatschap der kerk.

Zóó behandelt dus de christelijke kerk haar lidmaten: Arme, oude menschen, die hun heele leven geploeterd hebben, laat zij op hun ouden dag bijkans sterven van den honger, doch verbiedt hun giften van de dragers eener nieuwe orde aan te nemen.

Welk een verheven gedachten zullen dominee Reerkamp, den gereformeerden voorganger, en zijn plutokratischen diaken Bosma bezielen, wanneer zij des Zondags het huis des Heeren betreden. Zij zijn als de farizeesche hoogepriesters, die luide hun gebed uitschreeuwen: „O, Heer, wij danken u, dat wij niet zijn gelijk die tollenaar." Maar de tollenaar van Winterhulp gaat, als hij zijn penningen heeft geïnd, rond en lenigt den nood, bouwende aan de nieuwe orde der gerechtigheid!

Isaäc Blümchen onthult nog meer!

De joodsche hoogmoedswaanzin kan ons tot voordeel zijn

V

Ons laatste artikel besloten wij met de mededeeling, wederom Blümchen het woord te verleenen:

Beginnen wij dus met enkele korte citaten. Op de volgende wijze praalt hij met de bekende onbeschaamdheid:

„In alle groote instellingen, vooral in die, welke voor de Land- en Zeemacht werken, is het percentage Joden hetzelfde. Wij willen namelijk betrouwbaar worden ingelicht en wij wenschen groote voordeelen. Onze Lazare-Weiler veroorlooft zich de weelde eenige rollen goud aan militaire vliegers aan te bieden. Dat is goed besteed geld. Onze Cornelius Herz en onze Reinach van de „Lits Militaires" weten dit ook wel. Onze Levy, Salmon, Cain, Hanen, Wertheimer, die „het aas voor de soldaten" in de grensgarnizoenen leveren, weten dit evenzeer. Maar wij hebben niet gaarne, dat men erover spreekt."

Welnu, men had hier ook niet gaarne, dat er gesproken werd over de knoeierijen met het vulsel en de afwerking van de militaire uniformen of als er dure Joodsche margarine aan onze soldaten werd geleverd en de kostelijkste boter onzer uitgebuite boeren voor een afbraakprijs aan de Tommies werd toegestopt. Dat heette dan een „economisch belang" vanwege de handelsbetrekkingen. Maar de Duitschers konden tezelfdertijd het drievoudige van dien prijs betalen. Dan moesten die „have-nots" maar geen boter eten. Dat was vanwege de Christelijke beginselen van onze zóó neutrale Regeering. En als er dan van die nieuw-heidensche N.S.B.-ers waren, die dit toch niet in den haak vonden, dan was er altijd nog wel een middeltje om die critiek het zwijgen op te leggen.

Maar wij zullen Blümchen volgen, omdat zijn deskundigheid op het gebied van corruptie ons zoo nauwkeurig en onverdacht het evenbeeld geeft van de corruptie, zooals wij die onder onze „Christelijke gezagdragers" hebben medegemaakt. Hij ervolgt dan:

„In het Parlement, onverschillig of Brison of Déschanel zich de Voorzitter noemt, is het nooit toegestaan den geheiligden naam van een Rothschild op de lippen te nemen, noch een Jood te beschuldigen."

Was het hier dan anders? Werd hier dan niet aan de N.S.B.-kameraden eenvoudig het woord ontnomen, als zij wat vrijmoedig en raak de waarheid zeiden?

Blümchen gaat verder:

„De socialistische partij behoort aan ons, omdat wij hare bladen en haar organisatie onderhouden. De radicaal-socialistische parij is eveneens van ons. Haar algemeene secretaris is een Cahen; haar leden stellen zich candidaat en ontvangen voor hunne verkiezingen ondersteuningen van de bankhuizen Rothschild en Dreyfus."

Hoe was 't ook weer met de margarine-Van den Bergh's (roodliberaal en vrijz.-democraat) de Barmats (rood), Daniël Wolf (met communistische belangen), Asscher (liberaal) en de betreffende partijen? Of later met de E. d. D. als de verzamelpot van al dat moois?

„Tot steun van de Synagoge en het genootschap de Alliance Israélite hebben wij te Parijs de vrijmetselaarsloges gesticht, waar onze broeders afzonderlijk beraadslagen onder bescherming van de onreinen. Alle Loges zijn bevolkt door onze Joden, maar niemand kan binnendringen in onze Joodsche Loges."

Hiermede zullen we afscheid nemen van de publicatie, welke Blümchen onder den titel „Le droit de la Race Superieure" ons op niet voorziene en stellig niet gewenschte wijze ter beschikking stelde. Wij zullen ons thans wenden tot een ander geschrift van denzelfden openhartigen, doch wel wat lichtzinnigen auteur. Deze publicatie verscheen onder den titel „A nous la France" (Frankrijk behoort ons) en is in 1913 uit het Jiddisch vertaald. Hoewel driemaal gedrukt, is deze brochure in den boekhandel niet te vinden. Onze citaten ontleenen wij aan het eerste hoofdstuk. Meer hebben wij niet kunnen achterhalen. Het begint al dadelijk met een niets ontziende vrijmoedigheid en onbeschaamdheid:

„Frankrijk is een aardrijkskundig begrip. De naam Frankrijk beteekent het grondgebied tusschen het Kanaal en de Vogezen, tusschen de Golf van Cascogne en de Alpen. De menschen, die meester zijn in dit gebied noemen zich Franschen. Tegenwoordig zijn wij het, de Joden, die regeeren en bevelen in Frankrijk, waar de inboorlingen ons gehoorzamen, ons dienen en ons verrijken. Derhalve zijn wij de Franschen! Een volk vervangt een ander volk, een ras vervangt een ander ras. Met de nieuwe Franschen blijft Frankrijk voortbestaan."

Inderdaad, dat is duidelijke taal. Het is wel erg onbeschaamd en cynisch, maar, en dit dienen de argelooze Gojim nu eens eindelijk en afdoende te beseffen, het is de ware Joodsche geest. De geest van den Talmoed in een nog betrekkelijk gematigden vorm. Maar laat ons verder gaan en trachten iets van dien geest te leeren kennen, al zullen wij er nimmer in slagen dien geest ten volle te verstaan. Die geest is ons vreemd; wij zullen hem nimmer leeren doorgronden, maar wij zullen verstandelijk zijn doelstellingen en zijn methoden kunnen vaststellen. Weliswaar heeft de Joodsche geest ons Nederlandsch denken en doen reeds eeuwenlang in toenemende mate geïnfecteerd, doch voornamelijk door middel van zijn toepassingen en methoden op staatkundig maatschappelijk en cultureel gebied. Velen onzer zoogenaamde staatslieden als politieke handlangers, onzer hebzuchtige captains als belanghebbenden in zwendel- en uitbuitingszaken, en onzer impotente kunstenaars, die Kitsch mochten leveren in plaats van kunst, zetten hooge borsten op en verbeeldden zich iets te zijn, terwijl zij niets anders waren dan de gekochte, zielige en karakterlooze slachtoffers van eigen ijdelheid en hebzucht, ten verderve van zich zelf, hunne omgeving en hun Volk. Maar hoe diep deze lieden ook gezonken zijn, hoe veelvuldig zelfs ook in de kringen, die God's woord verkondigden, gelijke hebzucht, machtswellust en ziekelijke eigenwaan hun invloeden deden gelden, hoe menigmaal zij geloovigen door hunne misdragingen of de vertroosting en den zegen van den kerkgang ontroofden, de geest van ons Volk, weliswaar vertroebeld, liet zich niet dooden, zoomin als dat in het Grootduitsche Rijk mogelijk bleek. Evenals deze geest in het Duitsche volk door zijn Führer tot nieuw leven is gewekt, zal ook ons Volk ontwaken.

Maar laat ons eerst nog luisteren naar den Jood. Het ongeluk van Frankrijk kan nog verkeeren in geluk. Ook voor ons, die nog ongerepter zijn en den Germaanschen geest in ons dragen, kan het lot van Frankrijk een zegen worden.

Nemen wij de volgende woorden van dien Jood ter harte, als hij zegt:

„Ons uitverkoren land is Frankrijk, want het klimaat is er gezond, de bodem is rijk, het goud overvloedig en de inboorlingen geven zich vrijwillig aan hunne veroveraars over. Zonder eigen vaderland moeten wij ons nestelen in dat van anderen. Terwijl wij de lijn van den minsten weerstand zoeken, zijn wij het gemakkelijkste in het Fransche lichaam gedrongen en hebben ons daarin het diepst ingeplant."

Wij zullen het voor ditmaal hierbij laten. Mogen deze woorden van den Jood Blümchen ons nimmer uit het geheugen gaan. Hij verklaart ons den lijdensweg van Frankrijk en daarmede tevens hoe het Fransche volk opnieuw in den oorlog werd gestort. Dit is het vraagstuk, waarom het gaat, ook voor ons, en zoolang het proces van Riom ons dit niet leert, weten wij, dat de Joodsche invloed in Frankrijk nog niet is gebroken.

Christelijk-Gereformeerde sabotage!

EN HET TEGENGIF!

Nu van overheidswege allengs maatregelen worden getroffen om den joodschen invloed uit het Nederlandsche volksleven uit te schakelen en de joden naar een eigen, gesloten gemeenschap terug te dringen, probeert de Christelijk Gereformeerde Kerk op *brutale* wijze deze maatregelen te saboteeren, getuige het hierbij afgedrukte rondschrijven. Deze heeren, die blijkbaar de stelling willen verdedigen, dat Christendom gemobiliseerd jodendom is, doen hun uiterste best het contact met de joden te verstevigen. Wij willen hen hierbij gaarne van dienst zijn en adviseeren de bevoegde instanties de onderteekenaars van dit rondschrijven een jaar lang in een concentratiekamp voor joden op te bergen. Of zij na afloop van dien tijd nog altijd zulke jodenvrienden zullen zijn, val te betwijfelen. In ieder geval is dit het eenig juiste tegengif!

Haarlem, Maart 1942

Weleerwaarde en Eerwaarde Broeders,

Zooals U bekend zal zijn, heeft onze Kerk, in haar laatste Generale Synode, bij vernieuwing uitgesproken, dat de Zending onder de Joden zaak der Kerk is.

Daartoe gaf de Gen. Synode Depp. mandaat aan alle Kerkeraden te verzoeken een collecte op den 2en Paaschdag te bestemmen voor dezen arbeid. Depp. zijn zoo vrij langs dezen weg U hieraan te herinneren en dringen er bij U sterk op aan, dienovereenkomstig een besluit te nemen. Deze inkomsten zijn noodig om het evangelisatieblad „Malak Sjaloom", speciaal voor Joden bestemd, in ca. 1000 gezinnen te kunnen blijven zenden.

Vervolgens vragen Depp. Uw aandacht voor het navolgende.

Naast het geschreven woord, is noodig met Joden persoonlijk contact te zoeken. De Heere draagt Zijn kerk op het Evangelie te verkondigen „beginnende van Jeruzalem."

De druk waaronder Jacobs kroost leeft, eischt zulks. Wie kan beter tot de verdrukten uitgaan, dan de Kerk, die ervaart en daarom zingt: „Treft iemand druk, Hij wil den druk verlichten"?

Hoe kan dit persoonlijk contact tot stand komen, vraagt gij.

Laten Depp. U dit ter overweging mogen voorleggen: elke Kerkeraad zoeke naar (een) geschikt(e) persoon(en), die tracht(en) met Joden contact te krijgen. Middelen om hiertoe te geraken, laten Depp. gaarne aan de bekwaamheid van den Kerkeraad over, hoezeer zij in aanbieding van „De Vrede-bode" een geschikt middel zien. De hoofdzaak is: de Kerk moet haar getuigenis laten uitgaan; moet iets gaan doen, als is dit nog zoo bescheiden! Spreekt de Schrift niet van een pijl, in eenvoudigheid geschoten?

Depp. stellen er prijs op, dat één dezer namens den Kerkeraad uitgaande broeders tevens correspondent voor de Joden-zending ter plaatse is. Gaarne ontvingen zij daarvan bericht.

Beleefd verzoeken wij U dit bericht te zenden aan één der Deputaten van de Part. Synode waaronder U ressorteert.

De liefde Christi wone rijkelijk in Uwe harten, dan zullen wij het den Apostel Paulus kunnen nazeggen: de toegenegenheid mijns harten en het gebed, dat ik voor Israël doe, is tot hunne zaligheid..

Met hartelijke broedergroeten en toebidding des H. Geestes

Voor de P. S. v. h. Noorden: Ds. W. Kremer
Ds. K. G. van Smeden
Voor de P. S. v. h. Midden: Ds. A. Ponstein
Ds. W. F. Raman
Voor de P. S. v. h. Zuiden: Ds. A. Dubois

P. S. Geldzendingen te storten op postg. 365271 ten name van: Penn. der Depp. v. d. Zending o. d. Joden der C. G. K. te Leeuwarden.

Onder het mom van „Nationaal-Socialisme"

Met de kleine „Kunst" met een groote K was het de laatste jaren knudde in Nederland, om niet te zeggen, dat het dat altijd geweest is: Knudde, niets méér en niets minder. Wanneer wij in oude herinneringen van de laatste 20 jaar graven, komen wij de naam tegen van een zekeren mijnheer Pisuisse die een geweldenaar op zijn terrein schijnt geweest te zijn, maar die mèt zijn vrouw plus een vriend van deze laatste, tegelijkertijd van het aardsche tooneel verdween door middel van een aantal rake browning-schoten. Wij zien figuren voor ons als Alex de Haas, als Kees Pruis, als Willy Derby en Lou Bandy.... allen artisten, doch die geen van allen in staat waren de Klein-bühne op te voeren tot een peil waarop deze Kunst recht heeft.

De pogingen om dan ook een cabaret te organiseeren naar 't bekende Fransch „Chat noir" of „Moulin rouge" recept moesten steeds mislukken. De Kalkhovens, die gedurende eenige tijd in de mode waren, veroorzaakten een rage in jordaanetablissementen, doch ook deze glorie was van korten tijd. In een der zijstraten van de Amstelstraat pronkte tot voor zéér korten tijd een cabaret „Het Schuurtje" genaamd en reeds eerder werden in „De Misthoorn" aan het bestaan van dit wanproduct - van - onsmakelijkheid - en - jodengijn enkele regels gewijd. Hier was het dat de jood Schwaab, een bah-komiek van de eerste rang, zijn 25-jarig jubileum vierde en hier was het dat een duo Mie en Ko zijn viezigheden debiteerde, tot ongekend genot van 't gore jodenpubliek, dat stamgast was in dit hol vol rook, publieke vrouwen en zelfkanttypes.

De wijze waarop Mie en Ko, twee grove kerels, waarvan één in vrouwenkleeding, optraden, ging alle perken van critiek te buiten! Nimmer echter werd één woord van protest gehoord: Er was in die dagen dan ook nog geen departement van Volksvoorlichting of iets van dien aard, dat aanmerkingen zou kunnen maken op een dergelijke wijze van volksverpesting en volksverdomming! Wanneer het Departement thans echter in het bezit is van een kunsthuis waar het Nederlandsche volk ingelicht kan worden aan welke eischen een pulletje en een potje, een prentje en een plaatje moeten voldoen, dan is het toch wel zéér dringend gewenscht dat dit zelfde Departement zich bemoeit met kunstinrichtingen en -uitingen als die welke in de Nederlandsche cabarets of soortgelijke gelegenheden worden gepresenteerd.

Laag-bij-de-grondsche cabaretkunst

Het is ons gebleken, dat het beroemde cabaret „Het Schuurtje" ter ziele is. De bleeke jongeling met de vlassige baard die hiervoor iedere Zondagmiddag een reclamebord door de drukste winkelstraten van de stad Amsterdam sjouwde, zal hiervan wel het meeste spijt hebben! Het jodentuig was de toegang reeds ontzegd.

Inmiddels is de tijd evenwel verder gegaan en verscheen in radioland het Zondagmiddag-cabaret: een ensemble met prima krachten, dat in een minimum van tijd de sympathie zoo wel dan niet van het geheéle Nederlandsche volk, dan toch wel van het nationaal-socialistische gedeelte hiervan wist te veroveren! Wat was het liedje van Tummers: „Waarom hangt de wasch niet aan de Siegfriedlijn?" niet heel wat prettiger in woorden en klank dan een product als dat van mevrouw Manna de Wijs—Mouton: „In het stille straatje loopt een klein soldaatje ... een joodje, bang en bleek ..." Ongetwijfeld zullen onze lezers zich dit laatste herinneren en bleek worden bij den ziekelijken, doch zuiverjoodsch aangevoelden inhoud.

Het Zondagmiddag cabaret van Paulus de Ruiter opende weldra nieuwe perspectieven en zoo kon het niet lang duren of in de Amstelstraat werd het nationaal-socialistisch cabaret „De Wolfsangel" geopend, waar het de Ruyter-gezelschap zou optreden. Er ontstond echter eenige roering over den naam „Wolfsangel": van zekere zijde achtte men dit een profanatie! Zou men ooit in Duitschland een cabaret „Das Hakenkreuz" vinden? Neen! Ook de „Wolfsangel" achtte men verkeerd en zoo verdween al spoedig na opening de naam „De Wolfsangel".... en.... maar goed ook. Want wat geschiedde?

Reeds vanaf het begin was de stemming tusschen artisten, bedienend personeel en directie in deze toch bij uitstek nationaal-socialistische omgeving, onder de wappering van de N.S.B.-vlag alles behalve tip-top. De directeur die een kip met gouden eieren gevonden meende te hebben, achtte het raadzaam zelf in de tapkast te blijven staan, daar hij anders wel eens bestolen zou kunnen worden. Het gevolg was dat het publiek op alles behalve nationaal-socialistische wijze op zijn consumpties kon zitten wachten die bovendien nog slecht en duur waren, van wachten het bedienend personeel die eindelijk de dupe was en de stemming in de zaal nooit verder dan ½ graad boven het nulpunt uit kwam. Al met al bleek een en ander in uitvoering gansch anders te zijn dan in de bedoeling had gelegen en wanneer U dan ook nu naar het „Politiek Cabaret" gaat in de Amstelstraat no. 9 ... zult U nòch Tummers, nòch Angela, nòch Jan Brink, nòch wie ook anders van de nationaal-socialistische kameraden van het Paulus de Ruyter-Cabaret aantreffen! Zij zijn weg! Geëclipseerd. Wie U dan wel vindt? Och.... de artisten van „Het Schuurtje" zijn het niet.... maar de geest en het allooi precies dezelfde: bah-komieken met een bah-repertoire, onbekende sterren van boerenkermisfeesten en juffrouwen met vér-vooroorlogsche C & A-décolletés! En verder.... Schuurpraatjes! Moppen, waar niemand om lacht! Zoutelooze klets! Joden-imitaties ... waarmede men op de meest goedkoope wijze de lachlust van het publiek tracht op te wekken.... hetgeen nimmer gelukt ... doch waarmede de propaganda van het nationaal-socialisme.... ja, waarmede de propaganda tegen het jodendom NIET MEDE GEDIEND IS IN GEENEN DEELE!

Wat hier aan het Nederlandsche Volk geboden wordt is méér dan

SCHANDE.

En het is óók méér dan schande, dat een blad als „De Daad", het districtsorgaan van de N.S.B. in Noord-Holland, wekelijks een advertentie opneemt van deze „Schouw"! De nationaal-socialistische vlaggen, die hier de zaal sieren hangen hier niet als propaganda van een idee, van een geloof, van een overtuiging, maar zij hangen hier om een belust burger aan een kreupelgaand zaakje te helpen! Aan hen die voor de Beweging als slachtoffer van hun plicht vielen, aan hen die op verre fronten hun leven op 't spel zetten voor 't heil van Volk en Vaderland, zijn wij verplicht dat *deze zwart-roode baniere dadelijk verdwijnen!* Zoo spoedig en zoo snel mogelijk! En dat dàn, in een waardiger omgeving, door hen die dit waardeeren weer geluisterd kan worden naar het lied van de Siegfriedlijn, naar de ontroerende woorden van het „Zeeman, waarheen", of naar den schrijnenden tekst van het liedje „Hyena's".

Hiermede zal het Nederlandsche Volk en zal de Nederlandsche Kleine Kunst een dienst zijn bewezen van onschatbare waarde!

PLUTOKRATEN

„Dit alles vormt een felle aanklacht tegen degenen, die in hun gouddorst en hun onverschilligheid jegens het zedelijk en stoffelijk welzijn van ons volk, niet wilden zien, waartoe hun streven leiden moest. Zij wilden niet inzien, dat dit alles niet straffeloos kon voortduren, en dat het uiteindelijk leiden *moest* naar den chaos en daarmede naar de vernietiging van alle volksche levenswaarden. Zij wilden niet begrijpen, welke machten uit de onderwereld der menschheid dáárop loerden en voor zoover zij het wel begrepen, spanden zij met die onderwereld samen, omdat zij zelfs in die ellende nog hùn heil zagen. In hun eigenwaan en koude hebzucht hebben zij niets begrepen van een macht, die van hooger orde is dan hùn geldmacht. Zij hebben niets verstaan van de onoverwinnelijke macht, die gelegen is in den wil tot leven van den eenvoudigen en stoeren werker, die de eer van den arbeid kent en dien zij in hun leven wellicht hebben ontmoet, doch nimmer hebben willen eeren. Zij hebben niets begrepen van de wetten, die door een Voorzienigheid in het leven der menschen en volken zijn gelegd. Neen, zij hebben geleefd van manipulaties, conjuncturen en combinaties en geprofiteerd van de wetten door henzèlf te eigen nutte uitgedacht!"

Het bovenstaande is een citaat uit de brochure „Uit de Keuken van de O.Z.O.-commissie", welke brochure tegen den prijs van 25 ct, (bij meer dan 100 ex. tegelijk belangrijke korting) verkrijgbaar is bij de Stichting „De Misthoorn", Prinsengracht 346, Amsterdam-C. De schrijver van deze brochure onthult in de nieuwe artikelenreeks: „Plutokraten en communisten: vijanden van den nieuwen tijd" den waren achtergrond van de Fransche ineenstorting. Wat ons in Nederland op soortgelijke wijze bedreigt, wordt in de O.Z.O.-brochure uiteengezet. Bestelt tijdig, want de vraag naar dit werkje is plotseling weer sterk gestegen.

Over Goud en Goudproductie

De opvatting als zou de geschiedenis zich steeds herhalen, als zou althans in groote trekken het wereldgebeuren een kringloop beschrijven, waardoor het aan de hand van bepaalde verschijnselen mogelijk zou worden, het verloop van toekomstige gebeurtenissen te voorzien, telt ook in de kringen, die ervan overtuigd zijn voorgoed afgerekend te hebben met alle vormen van toekomstvoorspellerij nog altijd aanhangers. Hoewel zij, wanneer het hun eigen lot betreft, er geen oogenblik over zouden denken, hun houding te bepalen op grond van gebeurtenissen, die een zekere overeenkomst vertoonen met de gebeurtenissen uit den tijd van betovergrootvader, achten zij het gerechtvaardigd, conclusies te trekken en voorspellingen te doen, zoodra zij in de wereldhistorie, die toch nog altijd wel iets ingewikkelder en gecompliceerder is, een bepaalde analogie meenen te kunnen zien.

Toen Duitschland in 1940 tot den aanval overging, meende men, niet alleen hier, doch ook in de kringen van den Franschen generalen staf, dat thans een herhaling van de gebeurtenissen van den nazomer van 1914 voor de deur stond en trof men dienovereenkomstig de maatregelen. Achteraf bleek, maar toen was het net te laat, dat bij alle overeenkomst, de verschillen groot genoeg waren om het eindresultaat precies omgekeerd te doen zijn. En toen verleden jaar de bolsjewistische legers onder de mokerslagen van het Duitsche offensief tot den terugtocht werden gedwongen, geloofde men alweer naar de geschiedenis van het Fransche leger in 1812 te mogen verwijzen om den afloop te kunnen voorspellen. Vooral toen bleek, dat een overwintering in het koude Rusland, nog vóór de vijand definitief verslagen was, noodzakelijk bleek te worden, meenden velen, dat thans de ineenstorting van Duitschland binnen weinige weken een feit zou zijn. Echter bleken zoowel de Duitsche legers als het Duitsche volk opgewassen tegen de moeilijkheden van een ongeëvenaard strengen winter en slaagde Stalin er niet in, het Duitsche front aan het wankelen te brengen. Integendeel: alleen reeds over de laatste drie maanden worden zijn verliezen op ongeveer een millioen manschappen geschat. Integendeel: de Duitsche aanvalskracht blijkt ongebroken en toont men zich in het kamp der tegenstanders steeds beduchter voor het komende offensief.

Ook diegenen, die, alweer overeenkomstig het verloop der historie in den eersten wereldoorlog, op het Amerikaansche paard gewed hebben, zullen zich zoo langzamerhand toch wel wat minder zeker van hun zaak gaan gevoelen. In den wedloop tegen Japan heeft het beest nu niet bepaald voldaan....

Doch tenslotte blijft er nog een categorie van menschen, die meenen, dat de overwinning aan het goud zal zijn beschoren. Zij baseeren hun overtuiging op het feit, dat „gouden kogels" in het verleden steeds een voorname rol hebben gespeeld en ook dikwijls in belangrijke mate tot de overwinning hebben bijgedragen. Zooals de grootte van de overwinning dan ook veelvuldig werd afgemeten naar de oorlogsschatting, die de verliezer — in goud — den overwinnaar moest betalen. Echter levert deze oorlog het bewijs, dat ook hier met de traditioneele opvatting moest worden gebroken. De „gouden kogels" hebben hun doodelijke kracht verloren. Zij moesten hun plaats afstaan aan minder edele metalen.

Het Britsche wereldrijk nam tot dusverre in de wereldproductie een toonaangevende plaats in. Deze productie bedroeg in 1940 niet minder dan 1.300.000 kilo, de dubbele hoeveelheid van die van tien jaren geleden. Nagenoeg al dit goud werd voortgebracht door de tegenstanders van Duitschland. De Zuid-Afrikaansche Unie leverde 437.000 kg, Canada 164.000 kg, de Vereenigde Staten ongeveer 160.000 kg en de Sovjet-Unie 140.000 kg. De overige goudproduceerende landen, zooals Rhodesia, Australië, Indië, Nieuw-Zeeland en de Goudkust leverden de rest. Of wel in procenten uitgedrukt bedroeg het Engelsche aandeel in de wereldproductie ongeveer 57 pct, 40 pct werd geleverd door de bondgenooten Amerika en Rusland. In goud gemeten ziet het er dus met de Duitsche kansen op een overwinning miserabel uit en zou dit land — tenminste volgens de aanhangers van deze „goudtheorie" er verstandig aan doen, het bijltje er maar bij neer te leggen. Waarbij het overigens interessant is te kunnen constateeren — onze „Anglicanen" moeten er maar eens over nadenken, dat ook op dit gebied de Britsche macht aan het tanen is. Immers nog in 1932 leverde Engeland niet minder dan 70 pct van de wereldproductie.

Voor de Engelsche goudvoorraden heeft deze oorlog catastrophale gevolgen gehad. Uit het onderstaande staatje, dat een vergelijking geeft tusschen de jaren 1939 en 1940, blijkt, dat nagenoeg al het goud tenslotte in de Ver. Staten terecht dreigt te komen.

WAARDE UITGEDRUKT IN MILLIOENEN DOLLARS

	Dec. 1939	Dec. 1940
Ver. Staten	17.644	21.995
Zuid-Afrika	249	367
Zwitserland	549	502
Nederland	692	617
Argentinië	466	353
Zweden	308	160
Canada	214	7
Frankrijk	2714	2222

Duidelijk blijkt nog, afgezien van het feit, dat de meeste der genoemde niet-Amerikaansche landen, o.a. Frankrijk en Nederland, groote bestanddeelen van hun goudbezit reeds voor den oorlog in de Ver. Staten hadden opgeborgen, dat terwijl de V. S. in het bezit komen van steeds meer goud, alle andere landen, het goudproduceerende Zuid-Afrika daargelaten, hun voorraden zien verminderen. Bij gebrek aan juiste gegevens kunnen de Engelsche cijfers hier weliswaar niet worden gepubliceerd, het feit dat in den loop van een enkel jaar nagenoeg al het goud van het Britsche dominion Canada, dat bovendien toch nog belangrijke hoeveelheden produceert, kon verdwijnen, toont wel aan hoe 't met den goudvoorraad van Engeland zelf gesteld moet zijn. En nog scherper wordt deze verschuiving in het licht gesteld, wanneer wij zien, hoe in de eerste acht maanden van 1941 de Amerikaansche voorraden met nog eens 800 millioen dollar vermeerderden.

In Britsche kringen heeft men getracht de goudproductie te verhoogen. Het resultaat heeft echter niet beantwoord aan de verwachtingen. Wel waren de Zuid-Afrikaansche goudmijnen daarbij ten zeerste gebaat. De Geldenhuis Deep, de Crown Mines, de Rand Mines, de Modderfontein, de Sub Nigel en de De Beers, keerden over 1940 respectievelijk 200 pct, 155 pct, 160 pct, 50 pct, 145 pct en 40 pct dividend uit. Zij verlangden namelijk, dat Engeland voortaan den vollen prijs van 168 shilling per ounce fijngoud ging betalen, terwijl zij vroeger leverden voor 150 shilling. In het verleden ontving de Zuid-Afrikaansche regeering dit verschil van 18 shilling. Thans steken de aandeelhouders deze extra-winsten in hun zak. Wanneer wij echter weten, dat deze aandeelhouders voor het grootste deel joden zijn, wordt veel verklaard....

Het logische gevolg van deze goudpolitiek is echter, dat de waarde van het goud als internationaal ruilmiddel aanzienlijk is gedaald. Dit metaal kan deze functie immers slechts dan uitoefenen, wanneer het volgens bepaalde verhoudingen over de geheele wereld verdeeld is. Zoodra echter één land, in dit geval de Ver. Staten, in het bezit gekomen is van de totale hoeveelheid, verliest het noodzakelijkerwijs voor alle andere landen zijn aantrekkelijkheid. Deze worden dan bovendien gedwongen, om te zien naar andere middelen om hun internationalen handel in stand te kunnen houden en het ziet er dan ook naar uit, dat het goud ook na den oorlog veel van zijn internationale beteekenis zal hebben ingeboet. Amerika kan thans reeds met zijn goud niet veel meer beginnen. Immers wanneer het zich, overeenkomstig de natuurlijke functie van dit goud, daarvoor goederen en producten zou aanschaffen, zou het de voortbrengselen van eigen bodem niet meer noodig hebben. De werkloosheid zou snel stijgen en tenslotte zou het heele kapitalistische systeem aldaar in elkaar storten. Teneinde aan dit dreigende gevaar te ontkomen, moet het blijven produceeren, zijn overschotten hetzij tegen betaling in goud, of zooals thans reeds het geval is, in papier uitvoeren. Met als uiteindelijke consequentie, dat het tenslotte voor niets heeft gewerkt en geleverd...

Langzamerhand begint dan ook het inzicht, dat er op de wereld nog belangrijker metalen bestaan dan goud, zich baan te breken. Reeds heeft de Australische regeering met het oog op de direct dreigende gevaren besloten alle krachten op de bewapening van het land te concentreeren en als een der eerste maatregelen werd besloten het werk in de goudmijnen stil te leggen en de aldus vrijkomende arbeidskrachten op nuttiger wijze in te zetten. Gelijk men ook in Zuid-Afrika, het goudland toch bij uitnemendheid, besloten heeft de goudproductie te verminderen, de koperproductie daarentegen te verhoogen.

Amerika stikt in het goud. Daarentegen stijgt het gevaar van een ernstig tekort aan andere metalen. Daarom stellen de Amerikanen dan ook hoe langer hoe meer prijs op leveringen van lood en zink uit Australië, een metaal, dat voor den oorlog in hoofdzaak in Engeland werd verwerkt. Terwijl daarnaast ook in hooge mate prijs gesteld wordt op de ontvangst van tin en wolfram.

Neen, de vooruitzichten voor het goud, voor nu en later, zijn weinig gunstig. In Europa ontwikkelt zich onder Duitsche leiding een internationaal ruilverkeer, waarbij in de plaats van het goud, behoeften en arbeid, de doorslaggevende factoren vormen. In Australië is de goudproductie stilgelegd, in Zuid-Afrika verminderd en in Canada wordt het nemen van soortgelijke maatregelen overwogen. En het is tenslotte ook hier weer Engeland, dat het gelag zal hebben te betalen. Omdat het lijdelijk moet aanzien, hoe ook zijn eens in den internationalen handel zoo'n machtige rol spelende goudproductie, meer en meer als waardeloos terzijde wordt gesteld.

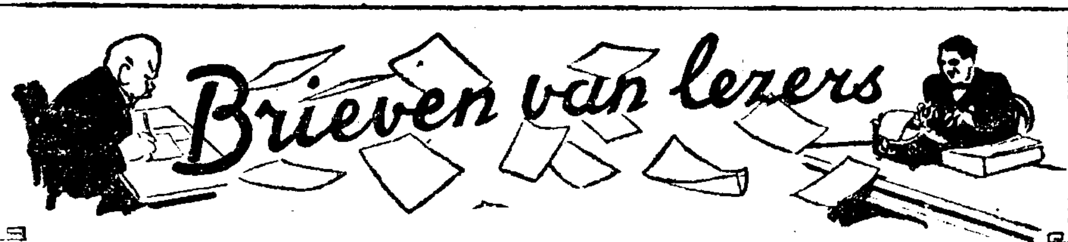
(Vervolg van pag 4)

Joden als volksvreemden

10. Het aantal gemengde huwelijken bij de joden is in de laatste tientallen jaren onrustbarend toegenomen. Dit wijst op een verslapt rasbewustzijn van ons Nederlandsche volk. Het aantal gemengde huwelijken der joden bedraagt 41 pct. van het aantal zuivere joodsche huwelijken.
11. In de misdadigheidsstatistiek overtreffen de joden bij de misdrijven oplichting en heling hun percentage met het drievoudige. Overigens is hun misdadigheidsstatistiek gunstig. Dit moet worden toegeschreven aan de geslepenheid der joden om hun misdrijven te verbergen, of om door de mazen van de strafwet heen te glippen.

    De jood is de geboren misdadiger; iedere misdaad aan den niet-jood is den jood volgens zijn eigen moraal en godsdienstwetten geoorloofd.
12. Uit de statistiek der doodsoorzaken blijkt de groote gevoeligheid der joden voor hartziekten en hun onvatbaarheid voor infectieziekten. Het is begrijpelijk, dat de joden allen zwaren arbeid schuwen, omdat zij hieraan lichamelijk niet zijn aangepast.
13. Tegenover rond 140.000 voljoden zijn er rond 20.000 bastaarden.
14. De joodsche bastaard is jood, omdat het minderwaardige joodsche element het krachtigst is en in zijn wezen domineert. Het derde deel der joodsche bastaarden wordt buitenechtelijk geboren.

    De joodsche bastaard is erfbiologisch minderwaardig, zoodat zijn voortplanting niet slechts om zijn joodsche bloed, maar bovendien om zijn erfbiologische minderwaardigheid ongewenscht is.
15. Uit zijn sociaal-biologisch gedrag blijkt de volksvreemdheid van den jood.

Hitsende broeders en zusters der barmhartigheid

Het Leidsche Academische Ziekenhuis herbergt een geest, die de stoutste denkbeelden omtrent de intellectueele perversiteit der anti's overtreft. Talrijke bewoners van deze inrichting wedijveren met elkaar in anti-Duitsche hetze en wij zouden moeilijk durven zeggen, welke dezer waardige volksgenooten den eersten prijs verdient.

Daar is b.v. het slavinnetje der bisschoppen Annie van Driel, die stelselmatig allen, met wie zij in contact komt, ophitst, in den vorm van uitlatingen als: „Alle Duitschers moesten vernietigd worden" of „Ik eet nog liever droog brood voor Bernard dan voor dien ploert" en soortgelijke fraaiigheden uit pastorale sermoenen. Dit meisje wordt niet verboden, doch gesterkt door haar superieuren, i.c. de directie.

Ook andere figuren in dit ziekenhuis, zooals mej. Kruin, mej. Reedijk en mej. v. d. Adel sloven zich uit om hun gezindheid te demonstreeren. Een zekere dr. Haese spoorde, toen er eens een N.S.B.-er op bezoek was, aan, om diens eten te vergiftigen! Dat zijn zoo de methoden van de heeren, wien het leven „heilig" is en die daarom weigeren zich in den geest van dezen tijd te organiseeren! Het wordt hoog tijd, dat in het Academisch Ziekenhuis te Leiden een stalen bezem wordt gehanteerd, om de zaak grondig schoon te vegen!

Stoep-schoonmaken

Verschillende inwoners van Amersfoort hadden tijdens den enormen sneeuwval van den laatste tijd hun stoepen schoongemaakt en hiermede in het belang van de gemeenschap gewerkt. Aangezien echter de verordening van sneeuwruimen van kracht was, toog de Amersfoortsche politie op pad en waarschuwde die inwoners, wier stoep niet was schoongemaakt. Eén van deze stoepen was de stoep voor den winkel van den wethouder A. J. Spiekerman, Langestraat 31. Deze wethouder begrijpt schijnbaar het belang van een eenvoudigen gemeenschapsplicht als het schoonmaken van de stoep nog niet — iets, wat wel meer voorkomt bij de klanten en aanhangers van het oude regeeringsstelsel. Waarom de Amersfoortsche politie den heer Spiekerman niet waarschuwde, is voor ons een raadsel. Misschien weet de heer H. Beenhakker, directeur der gemeente-reiniging, ons mede te deelen, waarom zijn personeel er zoo vlug bij was, om de stoep van den heer Spiekerman schoon te maken. Wij meenen, dat de gemeente-reiniging tot taak heeft de *straat* schoon te maken en niet wethouderlijke stoepen of iets dergelijks. Het dankjes verdienen heeft afgedaan en dat moet bij de groote heeren maar eens doordringen!

Het gedragen corset

In een der eerste arische zaken van Apeldoorn op het gebied van lingerie en corsetten kwamen deze week twee Nederlandsche vrouwen om enkele benoodigdheden te koopen.

Het winkelpersoneel was echter reeds bezig met andere klanten en wel met twee jodinnen. Het weergeven van het gesprek tusschen het vermelde personeel en deze „jodendames", zou alle pagina's van „De Misthoorn" opeischen. In het kort kwam de zaak hierop neer, dat volgens de „dames" het bedienend personeel niet vriendelijk genoeg verschillende opmerkingen wenschte te aanvaarden, die de „dames" in verband met het volgende lanceerden.

Een corset, reeds gedurende maanden in het bezit van een der jodinnen, door haar gedragen en waarvoor al ettelijke keeren een kwitantie was gepresenteerd, paste thans niet meer en werd doodleuk teruggegeven. Alsof het nog vóór Mei 1940 was....!

Een der Nederlandsche vrouwen, die gedurende een half uur dit walgelijk gebazel had moeten aanhooren, gaf eindelijk de winkeljuffrouw de eenig juiste oplossing aan de hand, door voor te stellen de buitendeur open te zetten, aangezien de twee jodinnen blijkbaar nog niets hadden geleerd.

Heftig beleedigd vertrokken de palestijnschen met de brutale opmerking: „Denk er maar om, wij worden straks de baas en dan zullen we jullie wel mores leeren!"

Wij vragen ons af, hoe lang ons volk dit gespuis nog in zijn midden zal dulden!

Jood Kwetsie maakt Den Haag schoon

Het loopt in Den Haag met de Jodenvereering zoo langzamerhand de spuigaten uit! De „Residentie" schijnt „Jeruzalem Noord" oftewel Amsterdam in dat opzicht de loef te willen afsteken. Zoo worden nog steeds alle telefooncellen, wachthuisjes der H.T.M. en diverse verdere gemeentelijke instellingen schoongemaakt door he bedrijf van den Jood Kwetsie. De zaak is wel omgetooverd in „arische" handen; een en ander staat op naam van Mevrouw Kwetsie-van Driel, Loenenschestraat 83, maar de dikke, vette smous Kwetsie is nog steeds de baas.

De werknemers in dit bedrijf klagen steen en been; de loonen zijn erbarmelijk, de behandeling is zooals men die van een jood kan verwachten.

Wanneer komt de bezem eens door dit bedrijf?

Zwendelende joden in de rijkswerkkampen

Geachte Redactie,

Uw artikel „Het menu van den jood" heb ik in Uw blad gelezen. Maar ik erger er mij zoo aan, als ik dat lees over die vuile smouzen dat zij het nog zoo erg goed hebben, terwijl tienduizenden volksgenooten van ons dat niet krijgen. Mij is bekend, dat in het Rijkswerkkamp te Gijzelte joden zijn, die in Stadskanaal, Musselkanaal en andere plaatsen alles opkoopen wat er maar te krijgen is: drups, koek enz. Zij vertellen dan aan de menschen, dat alles wat zij koopen, voor hun kameraden in het kamp is, maar in werkelijkheid wordt het verkocht in het kamp met groote winsten. Ook gaan drups en koek naar Amsterdam; hoe dat jodentuig dat gedaan krijgt, is mij een raadsel. Ik schrijf U dat, daar ik wel weet, dat U er werk van zult maken, want er valt daar in dat kamp heel wat te doen om die smouzen eens aan hun verstand te brengen, dat hun tijd van zwendelen en rooven voorbij is. Ik hoop, dat er in het kamp eens nationaal-socialistisch toezicht komt, dan zijn die joden niet meer zoo brutaal en leeren zij orde en tucht.

Hoogachtend,

A. J. v. d. L., Amsterdam.

De jodin Ehrlich

Kameraden,

Hieronder doe ik U een waar verhaal toekomen en laat ik het aan U geheel over om het al of niet te publiceeren.

In Rotterdam wonen de beruchte bioscoopjoden, de Tuschinski's en de jodenfamilie Ehrlich. De oude Tuschinski heeft jaren lang een verhouding gehad met de vrouw van Ehrlich. Hij heeft die vieze jodin jaren lang met goud en juweelen behangen en zij baadt nog steeds in weelde, heeft een heele bontzaak om haar vieze leden en wat wel het ergste is: iedere week gaat mevrouw een of tweemaal naar den Haag om in de luxe kapperszaak van Wenderich haar haar te laten verven, haar vieze roode nagels te laten manicuren en haar gore ledematen te laten masseeren. Wat een schande in dezen tijd. Laat de N.S.B. het kasboek van Wenderich maar eens voorleggen. Zij zal dan tot haar verbazing constateeren, dat deze viezerik elke week nog voor minstens ZESTIG GULDEN aan haar lichaam laat verprutsen, buiten de zalfjes en odeurtjes, noodig om de bekende jodengeur te maskeeren. Hoe bestaat het! Vindt U ook niet, dat dat nu maar eens afgeloopen moet zijn en die kostbare guldens beter plaats vinden in de Winterhulp? Wordt het geen tijd, dat dergelijke waardelooze monsters en parasieten opgesloten worden in werkkampen en dat die vieze roodgeverfde nagels afgeknipt worden om voor ons nuttig werk te verrichten ten dienste der volksgemeenschap.

Kameraden, aan U om dit te helpen bevorderen.

Met Mussert

HOU ZEE,

een kameraad.

Hoe zit het met de joden in den A.N.W.B.?

Geachte Redactie,

Beleefd verzoek ik U onder „ingezonden" een plaatsje in Uw blad voor het volgende:

Heden werd ik opgebeld door (den heer) Boas, als advertentie-vertegenwoordiger van den A.N.W.B. met verzoek of hij mij kon bezoeken met het doel mijn afgeloopen advertentie-contract der A.N.W.B.-bladen te verlengen.

Uit den aard der zaak ben ik daarover ten zeerste verwonderd, daar de A.N.W.B. niet zoo maar een gewone vereeniging is, doch wel degelijk als een semi-officieel lichaam te beschouwen is. Op bevel van den P. G. zijn onze bedrijven gelukkig terecht verboden voor Boassen, etc., doch op deze wijze wordt men verplicht hen desondanks in z'n zaak te ontvangen.

Verder meen ik nog, dat de A.N.W.B. tot de vereenigingen behoort, waarvan het lidmaatschap voor joden verboden is, zoodat gasten-leden A.N.W.B. zonder voorbehoud kunnen worden toegelaten. Indien men echter de lijsten der nieuwe leden in het off. orgaan eens doorkijkt, meen ik te mogen betwijfelen of hier wel serieus de hand aan wordt gehouden.

met nat.-soc. groet,

Hotelhouder.

Verduistering van Winterhulpgelden?

Waarde Kameraden,

Gaarne wilde ik U het volgende relaas vertellen, opdat U er de autoriteiten mede op de hoogte zoudt kunnen stellen door het in Uw zoo graag gelezen blad te vermelden.

Een goede kennis van mij, de heer J.F.J. Meesters, Terheydenscheweg 194, te Breda, van zijn beroep technisch keurmeester, werd aangezocht als Blokleider voor het WINTERHULPWERK, hetgeen inhoudt, dat hij bij de menschen, die een verzoek hebben gedaan om steun van het Winterhulpwerk te ontvangen, moet onderzoeken of hun aanvrage gemotiveerd is. Hij moest zich bij den aanvang voor deze liefdadige functie melden bij een zekere familie J. D. van Buren—Schele, Zandberglaan 28, te Breda.

Bij de ontmoeting vermeldde de heer des huizes, dat het verboden is bij de huisbezoeken over politiek te spreken, hetwelk den heer Meesters volkomen begrijpelijk voorkwam. Na een paar minuten praten was door mevrouw van Buren—Schele het oorlogsfront uit elkander gerafeld, kon Duitschland nog maar een half jaar stand houden en zou dan aan materiaal-verlamming „gelukkig" te gronde gaan. Mijn kennis, de heer Meesters, gaf hier begrijpelijkerwijze geen antwoord op.

Hij was er op voorbereid, dat hij in een politiek hol verzeild was en nadat hij een paar huisbezoeken had gedaan, werd hij door den heer van Buren als volgt toegesproken: „Als wij huisbezoek plegen, mijnheer Meesters, dan spreken wij van zelf NIET OVER „BIJLTJESDAG", maar vertellen de menschen, dat de oorlog nog maar kort zal duren en dat de Engelsche bezetting het dan wel voor ons zal opknappen. Onze Nederlanders zelf hoeven zich daar niet voor in te zetten. WIJ ZIJN DAN OOK EENPARIG BESLOTEN," zoo vervolgde hij tegen den heer Meesters, „dat, wanneer HET WINTERHULPWERK IN NEDERLAND ONDERGEBRACHT ZOU WORDEN BIJ DEN N.V.D., WIJ UIT PROTEST ALLEN ONZE FUNCTIES ZULLEN NEERLEGGEN. Tot aan dien dag zullen wij het Nederlandsche volk voor *onze* zaak zien te winnen."

Hij verhaalde ook over aanzienlijke giften, die hij ontving, maar die BUITEN HET WINTERHULPWERK GEHOUDEN werden, omdat zij ze persoonlijk verdeelden, met als gevolg natuurlijk, dat alles winst is voor hun ongure doelstellingen.

Ik hoop, kameraden, dat aan deze onduldbare praktijken snel een eind gemaakt zal worden!

Breda K.

Kunstschilders in den Nieuwen Tijd

NEDERLAND, telt, krap geschat, zeker 2000 kunstschilders en teekenaars. Globaal genomen kan men hier hoogstens 3 pct. van tot de uitblinkers en 7 pct. tot de veelbelovende jongeren rekenen. Blijft dan een middenstof van 90 pct., waarvan wij een derde tot de zeer goede schilders zullen rekenen, zoodat er 60 pct. of 1200 zwakke tot matig goede broeders overblijven.

In den tijd, die achter ons ligt, konden zij allen meer of minder aan den kost komen, maar men moest soms niet vragen, hoe! Als klein voorbeeld diene de jood, die een kunsthandel in Den Haag dreef en die werken, welke hij voor f 150.— verkocht, met f 50.— durfde te betalen aan den noodlijdenden schilder. Maar laten wij de particulieren, die van des kunstenaars geldgebrek misbruik maakten, ook niet vergeten!

Toch schelden de meeste schilders op de nieuwe orde, omdat deze „hun vrijheid beknotten zal" en zij herinneren zich niet meer, dat zij als „vrije" artist menigmaal met een schilderijtje onder den arm op deurmatten moesten blijven staan, zooals de steuntrekkers, die er met leuren wat bij trachtten te verdienen. En zoo spreken zij over de toekomst als den tijd, waarin *alles weer normaal is....*", waaronder ze dan zeker de *normale* plutocratie verstaan. Deze kruimkens-eters vreezen, dat de *welstand* hand in hand verdwijnen zal met de door het nationaalsocialisme op te ruimen geldmacht en de schrik slaat hun om 't hart, als ze een nationaalsocialist hooren zeggen, dat er een „wintersche tijd" zal komen voor Nederland. Maar zij vergeten, dat welstand, die kunst tot krachtig leven wekte, altoos een *militante welstand* was, voortvloeiend uit *strijd en arbeid*, terwijl de „goede tijd" van voor 1940 er eèn was van *zatheid*, geboren uit kapitaalbezit-zonder-arbeid en uit het verschil in arbeidsloon van Javanen en Nederlanders. Als zij zich even beraden, zullen zij ook weten, dat men in zoo'n zatte periode den kunstenaar niet waardeert en dat hij daarin óók niet geïnspireerd wordt. Zatheid brengt eerst uiterlijke verfijning, daarna decadentie en tenslotte ontaarding; zij bracht een Van Gogh, die ondanks zijn onbestreden meesterschap een decadent was, een aanklacht, top en waarschuwing tegelijk. Hij kan en mag niet nagevolgd worden, want hij was de schilderende profeet van een krankzinnige verwarde en valsch-zonnige wereld. Militante welstand bracht echter een Van Eyck, een Rembrandt, een Vermeer, en.... eer en achting voor den kunstenaar.

Laat den weifelenden broeders in de kunst nu gezegd zijn door de nationaalsocialisten, dat wij na afloop van dezen oorlog wederom een militanten welstand krijgen, alleen al omdat de wereld bevrijd zal zijn van plutocratie, joodsche overheersching en kapitalistischen maatschappijvorm. Europa zal er héél anders gaan uitzien en zeker niet „normaal". Arm aan bezit zullen wij zijn, maar rijk aan arbeid. Er zal dus zekerlijk *welstand* zijn, maar gemeten met heel andere maatstaven.

Dat zal ons noodzaken om aan de productie van den kunstenaar eveneens andere maatstaven aan te leggen en de kunstenaar zal zich moeten omstellen. Het zal niet meer des kunstenaars hoogste doel zijn een werk te maken, dat den rijken kooper bevredigen zal, omdat het wintersche tijden zullen zijn met weinig koopkracht en omdat de nieuwe staat de kunst juist wil bevrijden uit de gouden ketenen, waarin zij zucht.

Doch dan doet zich direct de vraag voor, waar de 60 pct. middelmatige schilders moeten blijven. Laten er 300 afvallen, die werkelijk te zwak zijn om opnieuw te beginnen, terwijl het steunsysteem al evenmin geschikt is om hen geestelijk op peil te houden, afgezien nog van het feit, dat de nieuwe staat steun-zonder-meer niet kent. Deze menschen, die zich waarachtig kunstenaar voelen en dan ook een verantwoord schilderij kunnen maken (zonder dat wij echter van een *degelijk kunstwerk* kunnen spreken) moeten kunnen blijven produceeren en geen ontslagbriefje thuis krijgen van de Kultuurkamer of in armoede blijven voort vegeteeren. Zij kunnen ook verder blijven werken, mits men hen de gemeenschapskunst als arbeidsterrein aanwijst.

In een vorig artikel *) bespraken wij de mogelijkheid van de oprichting van permanente exposities door middel van kunstzinnige modelwoningen in de burger- en arbeiderswijken, waar getoond wordt wat er met degelijke en eenvoudige middelen is te bereiken om te komen tot opheffing van de opgedofte wansmakelijkheid, zoodat het binnenhuis weer zijn Germaansch-degelijk karakter zal terugvinden, passend bij den nieuwen tijd. In zoo'n binnenhuis past, neen behóórt een goed schilderij, 'n goede teekening, maar er zijn wel een millioen gezinnen in ons land, die niets van dat al hebben. Een klein deel ervan heeft geld, maar geen smaak, een grooter deel heeft wel smaak, maar geen geld, doch het allergrootste deel mist èn smaak èn geld.

Hier ligt het toekomstige arbeidsterrein voor een groote groep penseelvoerende volksgenooten. Jarenlang zullen hun werken in de volkskunsthuizen aftrek kunnen vinden, en het moet voor deze schilders een vreugde zijn, mede te werken aan een taak, die niet minder edel en minstens even doelmatig is als die van den grootsten uitblinker, ja, sociaal gesproken, daar zelfs boven staat, omdat zij het volk door hun kunst de oogen openen voor de schoonheid.

Nog een enkel woord over de praktische uitvoering. Allereerst zal er voor den kooper, die over een vast inkomen beschikt, een Rijksfinancieringssysteem moeten bestaan. Overigens zullen de verkoopsprijzen van de schilderijen, teekeningen, etsen en houtsneden moeten liggen tusschen 25 en 100 gulden. Reeds bij een productie van één schilderij of twee teekeningen per week zal de gehuwde respectievelijk ongehuwde schilder kunnen bestaan en zelfs gelegenheid hebben verder te studeeren. Dit zijn echter slechts voorbeelden; vanzelfsprekend zal hier geval voor geval behandeld moeten worden en zal er toezicht moeten zijn op de kwaliteit der vervaardigde doeken. Wij zien zeer wel den grooten arbeid, die voor de organisatie van dit alles verzet moet worden: men denke niet te gering over een jaarproductie van tienduizenden werken op schilderkunstig gebied. Maar het moet mogelijk zijn deze gedurende verscheidene jaren te plaatsen. Voor deze organisatie en voor de leiding der modelhuizen zullen om te beginnen reeds vele schilders gebruikt kunnen worden. Ook in de kringen der kunsthandelaren zijn voor dit werk voldoende enthousiaste, sociaal voelende en vakkundige krachten te vinden. Men neme hier zeker niet de beunhazen, die thans voor een zeer groot deel de schilderijenwinkels exploiteeren en wier zaken bij het tot stand komen van het Gilde zullen moeten sluiten. Ook wanneer zij geen joden zijn, hebben zij toch door hun volksmisleiding en winstbejag getoond jodenknechten te zijn. In de nieuwe gemeenschap is voor hen geen plaats meer.

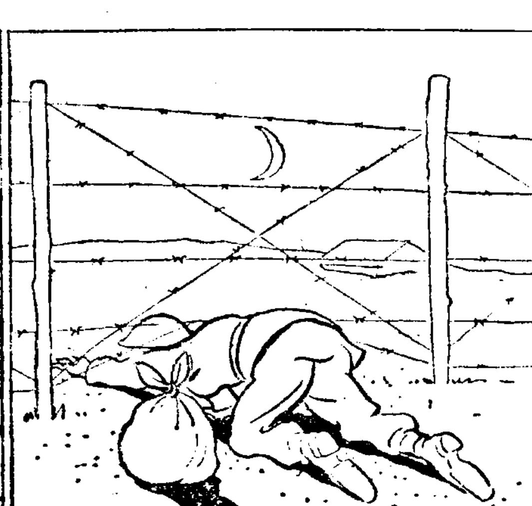
Zoo staat er ook op kunstgebied een arbeid te wachten van fantastische grootheid, doch geenszins onuitvoerbaar. Integendeel, j u i s t door groote en grootsche werken, waarvoor de krachten van velen geheel zullen worden opgeëischt, juist door een dergelijken enormen volkssocialistischen arbeid, zullen wij de kleinheid, de pietluttigheid, de onbenulligheid en bekrompenheid van een verdwijnende maatschappij en een stervende generatie overwinnen. Ook in de kunst lichten de kleuren van den jongen dag!

*) *Bij de opening van het „Kunsthuis", Misthoorn 28 Maart '42.*

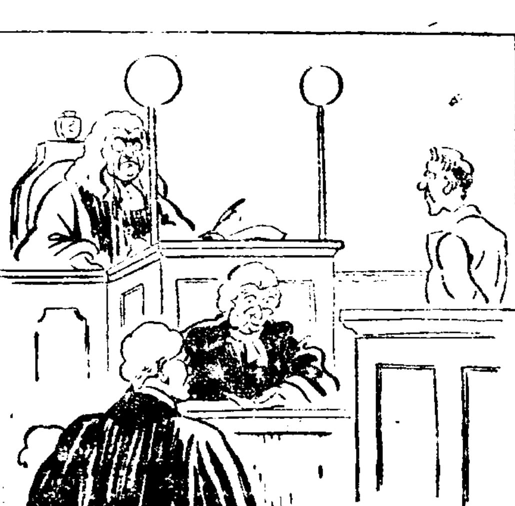
VRIJHEID

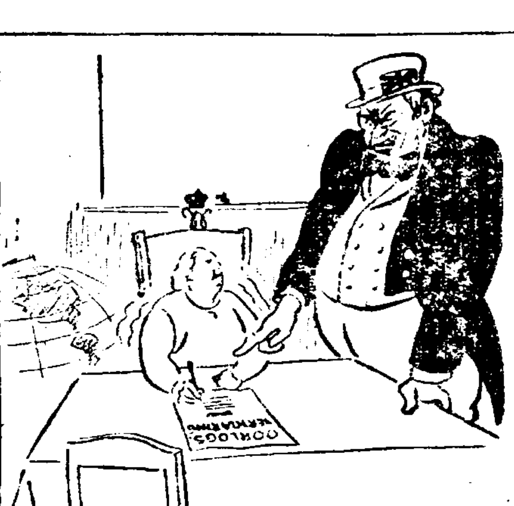
De Hollander J. J. Amand, verblijvend in Engeland, wordt in 1940 voor het „Ned. legioen" aldaar onder de wapenen geroepen.

In Januari 1941 krijgt hij er genoeg van en probeert te ontvluchten. Hij wordt echter gearresteerd en voor den rechter gesleept.

De heer Amand wordt veroordeeld, terwijl tevens wordt uitgemaakt, dat Koningin Wilhelmina over de Nederlanders in Engeland niets te zeggen heeft, aangezien zij daar een „gastregeering" vertegenwoordigt.

Zóó oordeelt John Bull! Desondanks zijn er nog altijd Nederlanders in Nederland, die meenen, dat de Oranjes en de regeering vluchten móesten... om hun v r i j h e i d te behouden!!

In ons archief ontbreken de volgende nummers van De Misthoorn:
1940: Nr. 45 tot en met 51, Nr. 56, (15 Aug.), Nr. 69, (31 Nov.).
1941: Nr. 78 (1 Febr.), Nr. 81 (22 Febr.), Nr. 82, (1 Maart), Nr. 84 (15 Maart) Nr. 85 (22 Maart)
Wie onzer lezers kan ons deze nummers toezenden? Postbus 367, Amsterdam.

Ondergeteekende ....

Straat ....

Woonplaats ....

wenscht een kwartaal* / jaar* abonnement op „De Misthoorn", tegen

een abonnementsprijs van f 1.25 per kw. / f 4.75 per jaar*

bij vooruitbetaling te voldoen

U gelieve over dit bedrag te disponeeren*

Het bedrag wordt binnen 8 dagen op Uw giro 322600 overgeschreven*

Handteekening

* Doorhalen wat niet verlangd wordt